

NGUYỄN NHẬT ÁNH

Chuyện xứ
**Tam
Biang**

TẬP 1: PHO TƯỢNG CỦA BALTALON

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Chương 1

Thầy Râu Bạc

Không biết từ bao giờ, người làng Ke gọi ngọn đồi đó là đồi Phù Thủy. Có lẽ cái tên đó đã có từ lâu lắm, vì hầu như các bậc trưởng lão trong làng đều lắc đầu khi đám trẻ thắc mắc tại sao ngọn đồi lại mang cái tên kỳ bí như vậy.

Trường làng nằm xây lưng vào ngọn đồi, khoảng cách từ trường đến chân đồi không xa lắm, nhưng có thể nói mà không sợ sét giáng xuống đầu rằng từ khi ngô trường được xây dựng đến nay, trải qua không biết bao nhiêu là thế hệ nhóc tí ôm cặp đến trường, chưa từng có đứa nhóc nào dám đặt chân lên đồi Phù Thủy.

Đồi Phù Thủy nằm ở cuối Đường Lên Núi, cây cối rậm rạp, um tùm, do không có ai lai vãng nên bộ mặt ngọn đồi còn khoác thêm vẻ âm u, huyền bí. Hằng ngày bọn học trò trường làng rất khoái cái trò rủ nhau thò đầu qua cửa sổ nhìn lên ngọn đồi phía sau bằng ánh mắt hiếu kỳ và hồi hộp bàn tán lung tung. Tất nhiên là chúng thấy tất cả những gì có thể trông thấy ở một ngọn đồi: những con chim lớn lượn từng bầy bên trên những ngọn cây, thỉnh thoảng lại sà xuống rồi lại nháo nhác tung lên như nắm lá ai ném vào trong gió, những cánh hoa vàng lốm đốm không rõ là hoa gì, những con chồn chạy luồn trong bụi rậm chốc chốc lại vọt ra khoảng đất trống, và những con sóc lượm hạt, tóm lại chúng thấy đủ thứ, cũng có nghĩa là chẳng thấy gì cả. Để cho xứng với cái tên của ngọn đồi, những gì bọn trẻ trông thấy phải nói là quá xoàng.

Khi câu chuyện này bắt đầu thì Nguyên và Kăply đang theo dõi ngọn đồi từ cửa sổ lớp học.

- Tao chẳng thấy gì đáng sợ!

Nguyên nói, nó năm nay mười sáu tuổi, là đứa gan dạ nhất làng.

Kăply, ít hơn một tuổi và ít gan dạ hơn một chút, gật đầu:

- Nhất là khi mày đang đứng ở chỗ này.

Nguyên cảm thấy bị xúc phạm. Nó quay lại nhìn bạn:

- Tao đã thử lên ngọn đồi mấy lần.

Tiết lộ của Nguyên khiến Kăply dờ người ra:

- Thật đấy hở?

- Thật! – Nguyên đưa một ngón tay lên miệng – Nhưng mày chớ có hé ra với ai đấy!

Nguyên chỉ tay lên lùm cây ở lưng chừng đồi, giọng thấp xuống nhưng không giấu được vẻ hãnh diện:

- Tao đã mò lên tới chỗ đó.

Kăply rung mình, có cảm giác một thứ quái quái gì đó đang cựa quậy và kêu ọc ạch trong bụng.

Nó nhìn bạn bằng cặp mắt lé xệ:

- Thế mà mày vẫn an toàn ra về?

Nguyên cầm tay Kăply đập binh binh lên ngực mình:

- Thì mày cũng thấy đây nè. Tao đang đứng trước mặt mày mà.

Tiếng chuông vào lớp chặn ngang mớ câu hỏi đang chuẩn bị trồi ra cửa miệng Kăply.

Kăply ngồi vào chỗ, lật tập với vẻ diên tiết thấy rõ.

Tiếng giấy cọ vào nhau, kêu soàn soạt một cách bực dọc. Nguyên sợ hãi huých vào hông bạn:

- Nhẹ tay tí nào! Coi chừng thầy Râu Bạc!

Thầy Râu Bạc dạy ở ngôi trường này lâu lắm rồi. Ba của Nguyên và Kăply hồi bé cũng học thầy Râu Bạc. Mà hình như ông của Nguyên và Kăply hồi bé cũng học thầy Râu Bạc nốt.

Những câu nói ưa thích của thầy bao giờ cũng bắt đầu bằng hai chữ “hồi đó”:

- Hồi đó ba của trò thông minh hơn trò nhiều.

- Hồi đó ông ngoại của trò đâu có quậy dữ như trò.

- Hồi đó bà ngoại của trò đâu có tè trong quần mỗi khi bị kêu lên bảng như trò bây giờ.

Mỗi khi thầy trừng mắt nhìn đám học trò ồn ào và tăng hăng hai, ba tiếng liên tiếp là bọn nhóc biết thầy sắp sửa nói “hồi đó” và thế là đứa nào đứa nấy tự tìm cách dán miệng mình lại.

Người làng Ke rất tự hào về thầy Râu Bạc. Vì thầy được xem là người sống lâu nhất làng, được toàn thể già trẻ lớn bé trong làng yêu quý và tôn kính. Có người nói thầy đã một trăm lẻ năm tuổi. Có người nói một trăm hai chục, có người nân lên tới một trăm tám mươi, tức là hơn kỷ lục ghi trong sách Guinness tới mấy chục tuổi lận. Thật ra không ai biết chính xác thầy Râu Bạc có mặt trên cõi đời này bao nhiêu năm rồi. Chính thầy Râu Bạc cũng không biết. Và đó chẳng phải là điều gì kỳ lạ ở cái làng này. Ông nội của Nguyên cũng không nhớ chính xác tuổi của mình là chín mươi hai hay chín mươi bốn, ông nội của Kăply cũng không biết mình thực ra là chín mươi chín hay một trăm lẻ hai. Ở làng Ke, ai cũng sống lâu và những người sống lâu thường mắc chung một thứ bệnh là hầu như không ai nhớ được tuổi của mình. Vì vậy chẳng ai thắc mắc thầy Râu Bạc thiệt ra là bao nhiêu tuổi. Giả như có ai đó nói thầy hai trăm năm mươi bảy tuổi chắc cũng chẳng có ai phản đối. Phản đối làm gì khi ông nội thằng Nguyên và ông ngoại thằng Kăply cũng từng ôm cặp tới học thầy, bị thầy bắt quỳ gối một xửa và đến bây giờ, đã già sụm rồi vẫn còn sợ thầy một phép.

Kăply bị Nguyên thúc cùi chỏ, liền ngồi im. Nó cũng đâu có khoái nghe câu “Hồi đó ông của trò

đâu có khoái cái trò làm ầm ĩ trong lớp như trò”.

Nó ngồi im, không lật tập ì xèo nữa nhưng bụng nóng như hơi lửa. Câu chuyện của thằng bạn nó đang đến hồi hấp dẫn tự nhiên bị tắt ngang khiến nó bứt rứt khó chịu quá. Y như một miếng bánh đang kề miệng bỗng bị ai giật mất.

Trên bảng thầy râu bạc bắt đầu dạy môn địa lý.

- Trước khi học địa lý thế giới, các trò phải học địa lý nước Việt Nam. Trước khi học địa lý Việt Nam, các trò phải học địa lý của cái tỉnh mà các trò đang sống. Nhưng tỉnh không phải là đơn vị nhỏ nhất. Vì vậy trước khi học địa lý cái tỉnh các trò đang sống, các trò phải học địa lý của...

Thầy râu bạc ngưng ngang, long lanh mắt chờ học trò nói nốt từ còn lại. Đó là thói quen ưa thích của thầy.

Quá rành thầy, mấy chục cái miệng liền rập rang:

- Thừa thầy, làng Ke ạ.

Thầy râu bạc bày tỏ sự hài lòng bằng cách động cây thước xuống bàn đánh “rầm” một tiếng:

- Đúng rồi, hôm nay các trò sẽ được học về làng Ke.

Chuyện xứ Langbian

Chương 1 - 2

Làng Ke thì đũa nào chẳng biết. Tụi nhóc như bày sỏi con, xưa nay chẳng góc ngách nào trong làng là chưa thăm dò, sục sạo. Tất nhiên nếu không kể đồi Phù Thủy.

Nhưng làng Ke theo lời mô tả của thầy râu bạc mang một hình ảnh vô cùng mới mẻ:

- Làng Ke của các trò, hừm, dĩ nhiên là của cả ta nữa, có hình thù của một con ngựa. Đầu ngựa hướng Bắc, đuôi ngựa hướng Nam, bụng ngựa hướng Đông, lưng ngựa hướng Tây. Đầu ngựa có miếu thờ thần Tam giáp, người có công thành lập làng. Bụng ngựa là chợ Ke. Khu dân cư trải dài từ cổ ngựa đến rốn ngựa, được chia thành sáu khúc...

Nguyên và Kăply giương cặp mắt lạ lung uống từng lời thầy giảng. Kăply thôi vung vẩy với cuốn tập trước mặt. Nó khoanh tay để trên bàn, công nhận là thầy giảng hay thiệt. Trước nay tụi nó chưa nghe ai nói về làng Ke cận kề và hấp dẫn đến thế. Nhưng có một điều Nguyên và Kăply

rất háo hức muốn biết, vậy mà ngồi góc cổ cả buổi vẫn không nghe thầy nhắc tới. Đó là đồi Phù Thủy.

Đồi Phù Thủy nằm sau lưng trường, thuộc về hướng Tây. Nhưng thầy râu Bạc cứ thao thao về đầu ngựa, đuôi ngựa và bụng ngựa mà chẳng nhắc gì đến lưng ngựa.

- Thế còn lưng ngựa, thưa thầy?

Năm, sáu tiếng nói vọng lên từ các dãy bàn.

- Trò nào nhảy vô hòng ta đó? – Thầy râu Bạc trừng mắt – Trò có biết hồi đó ông ngoại của trò...

Nhưng thầy râu Bạc nhận ngay ra là có tới cả đồng học trò “nhảy vô hòng” thầy cùng một lúc nên thầy không biết phải bắt tia nhìn của thầy về hướng nào. Thầy lừ lừ quét mắt từ trái qua phải, rồi từ phải qua trái, chòm râu dày và trắng của thầy rung rinh như có gió thổi, rồi trước vẻ mặt sợ hãi của học trò, thầy thở phà một cái và thành linh hạ giọng:

- Lưng ngựa hả? Lưng ngựa là núi. Là vách núi. Là núi thì chẳng có gì để kể cả!

Thầy chấm câu bằng cách một lần nữa động thước đánh “rầm” xuống mặt bàn khiến mấy cuốn sách đang nằm ngủ trên đó giật mình nẩy tung lên. Đám học trò cũng giật bắn lên theo và khi hoàn hồn tụi nó nơm nớp hiểu rằng tốt nhất là chớ có đại dột hỏi thêm một câu nào nữa về cái lưng ngựa cấm kỵ kia.

- Ngày mai tao sẽ lại leo lên đồi! - Trên đường về, Nguyên thì thầm vào tai Kăply.

- Đi một mình hở? – Kăply lo lắng hỏi.

- Một mình, nếu mày không đi theo.

Nguyên nói và nhìn Kăply qua khoé mắt, vẻ chờ đợi.

Nhưng Kăply không nói gì. Rõ ràng Kăply và Nguyên là bạn thân, nhưng có thân đến mức sẵn sàng cùng bạn dẫn xác đi lên ngọn đồi âm u rừng rợn và chắc chắn đầy rẫy nguy hiểm đó không thì Kăply còn phải nghĩ thêm một lát nữa.

- Theo tao, trên đó chẳng có gì nguy hiểm cả! – Như đọc được sự đắn đo trong lòng bạn, Nguyên bỗng nói – Toàn là cây cối. Và gió thổi lộng. Ờ, thêm vài con thú nhỏ. Những con thú nhỏ thì chẳng làm hại ai.

- Chim choc nữa! – Kăply bổ sung.

Nguyên hớn hở, giọng nó du dương như tiếng sáo:

- Thì mày cũng biết rồi đấy, toàn những thứ vô hại cả!

Nhưng Kăply không để bị mê hoặc. Những thứ vừa kể đúng là vô hại. Nhưng đó là những thứ hữu hình. Còn những thứ vô hình nữa chi. Cuối cùng nó đành dốc ra nỗi lo lắng trong lòng:

- Nhưng nếu vậy, tại sao ngọn đồi đó có tên là đồi Phù Thủy?

Câu hỏi của Kăply khiến Nguyên xịu mặt. Tiếng nói của nó nghe hết tiếng bong bong xì hơi:

- Đieu đó thì tao chẳng biết!

Nó lật đật nói thêm:

- Và cả làng Ke chắc cũng mù tịt!

Rõ ràng Nguyên cố làm Kăply hiểu rằng đó là chuyện đương nhiên, có nghĩa là đừng băn khoăn về cái tên vớ vẩn đó làm chi.

Nhưng cũng rõ ràng là Kăply không nghĩ như vậy:

- Theo tao, có một người biết.

Cặp long mày trên trán Nguyên lập tức xếp thành một đường thẳng:

- Mày muốn nói tới thầy Râu Bạc?

- Ờ, thầy chứ ai! Thầy sống không biết bao nhiêu năm ở cái làng này rồi, chắc từ lúc ông tụi mình chưa sinh. Dám ông cố mình hồi bé cũng học thầy lắm à.

Nguyên thò tay lên đầu dứt mạnh một sợi tóc:

- Nhưng mày cũng thấy hồi sáng nay rồi, thầy làm như không muốn nhắc gì đến đồi Phù Thủy.

- Chính vì vậy tao mới nghi thầy biết rõ về nó!

Kăply nói như thể nó chỉ phỏng đoán nhưng căn cứ vào cái giọng chắc nịch của nó, có thể thấy nó sẵn sàng nuốt luôn cái lưỡi nếu nó đoán sai.

Nguyên cắn môi, mặt nó nhăn lại không rõ vì ý nghĩ trong đầu quá hắc ám hay tại răng nó lở cắn mạnh quá:

- Chẳng lẽ mày định đến gặp thầy trước khi quyết định có lên đồi hay không?

oOo

Nếu áp dụng các hình ảnh mà thầy Râu Bạc vừa vẽ ra sáng nay để mô tả địa thế làng Ke, thì căn nhà của thầy nằm ngay... mông ngựa. Đó là một căn nhà gỗ nhỏ nằm ở hướng Tây Nam, tuốt rìa làng. Căn nhà đứng lẻ loi dưới một cây đa cổ thụ, cách xa khu dân cư làng Ke vốn tập trung đông đúc ở hướng Đông, trông cao ngạo, lạnh lẽo và huyền bí như một cái miếu thờ. Người làng Ke coi lối sống tách biệt của thầy Râu Bạc là chuyện hiển nhiên, mà thực ra thì một bậc kỳ lão như

thầy cũng xứng đáng sống trong một cái miếu thờ lắm, tất nhiên là với điều kiện thầy phải sốt sáng qua đời.

Chuyện xứ Langbian

Chương 1- 3

Bây giờ thì cặp lông mày của bậc kỳ lão đó đang dựng đứng lên khi Nguyên và Kăply thành linh hiện ra trước cửa nhà thầy. Vẻ mặt của thầy như muốn báo cho hai đứa nhóc biết là tụi nó đang làm cái chuyện có lẽ là chưa từng xảy ra trong vòng một trăm năm nay.

- Các trò dám không xin phép ta mà tự tiện đến đây. Các trò có biết hồi đó...hồi đó...

Thầy râu Bạc giận đến nỗi không thể nào nói hết câu nói ưa thích. Chắc nhiều thế hệ dân làng Ke chưa ai từng thấy một cơn giận như thế của thầy. Chòm râu dày của thầy rung bần bật, mũi thầy đỏ lên và nở ra, còn cặp mắt thầy giương tròn quay, không ngừng đảo lia, vừa đảo vừa nhấp nhô, có vẻ như nếu có thể nhảy được thì nó đã nhảy tót ra ngoài hốc mắt của thầy để bắn xuyên qua sọ của người đối diện.

Nguyên và Kăply mặt xám xanh. Trông thầy giống y chang một con sư tử, Nguyên sợ hãi nghĩ và nó nhìn trân trân vào cái chòm râu thầy, nơm nớp chờ một cái bờm dài mọc ra từ chỗ đó.

- Thừa thầy...

Mãi một lúc, Kăply mới bóc được miếng băng keo vô hình dán ngang miệng nó. Nhưng nó cũng chỉ thốt được có hai tiếng rồi làm thỉnh ngó xuống dưới chân như để kiểm tra hồi sáng lúc ra khỏi nhà nó có nhớ mang giày hay không.

Nguyên đỡ lời bạn bằng giọng nịnh nọt thấy rõ:

- Tụi con rất thích bài giảng sáng nay của thầy.

Nguyên vừa nói vừa đưa mắt thăm dò và nó mừng rơn khi thấy trán thầy râu Bạc từ từ dần ra.

- Nhưng có một vài điều tụi con chưa rõ, - Nguyên dè dặt tiếp, đôi chân nhấp nhồm như sẵn sàng bỏ chạy nếu thầy râu Bạc gầm lên – do đó tụi con muốn thỉnh giáo thầy...

Thầy râu bạc có vẻ như muốn gầm lên thật. Chòm râu rung rinh dữ tợn cho biết phía sau nó có một hàm răng đang nhe ra. Còn chiếc áo của thầy thì căng phồng lên như chuẩn bị phát nổ.

Nhưng rốt cuộc chẳng có sấm sét nào giáng xuống hết. Một phút khắc khoải trôi qua lời thỉnh cầu của Nguyên, và thầy râu Bạc sau tích tắc cân nhắc đã quyết định đập nắp miệng núi lửa

trong lòng thầy lại.

- Thôi được rồi, các trò vào đây.

Thầy râu bạc quay mình đi trước, hai chú nhóc leo đèo theo sau. Nguyên huých chỗ vào hông bạn một cú khoái trá và khi Kăply định huých trả lại để chia sẻ niềm vui thắng lợi thì đúng lúc đó thầy râu bạc như có con mắt sau lưng hắng giọng một tiếng khiến Kăply hoảng hồn rụt tay lại.

Đồ đạc trong nhà thầy râu bạc bày biện rất đơn sơ. Có vẻ như thầy chẳng bao giờ tiếp khách nên chiếc bàn để chính giữa nhà chỉ có một chiếc ghế trơ trọi.

Làm sao mà thầy có thể sống trong căn nhà như thế này hả? Nguyên kinh ngạc nhủ bụng, nó đảo mắt nhìn quanh, chẳng biết thầy ngủ ở đâu khi thấy trong nhà chẳng có chỗ nào ngả lưng được.

Để mặc bọn trẻ đứng xớ rớ giữa nhà, thầy râu bạc thân nhiên ngồi xuống chiếc ghế duy nhất và rọi cặp mắt sáng quắc vào mặt Nguyên và Kăply như muốn nhìn thấu ý nghĩ trong đầu bọn trẻ:

- Chắc các trò muốn hỏi ta về đời Phù Thủy?

- Dạ, - Kăply cố trấn tĩnh – con nghĩ ở làng Ke chỉ có thầy mới biết nguồn gốc của cái tên đó.

- Trò đoán đúng! – Thầy râu bạc xác nhận một cách ngạo nghễ - Trừ những người đã qua đời, trong số những người hiện nay còn sống e rằng chỉ có ta là người duy nhất từng đặt chân lên đời Phù Thủy.

Kăply ngửa miệng tính khoe thằng bạn nó cũng đã lên đời Phù Thủy mấy lần nhưng may sao đến phút chót nó kịp tỉnh trí để tốp cơn cao hứng bậy bạ đó lại.

Nhưng làm như thầy râu bạc nhìn thấy cái điều Kăply định nói nên mắt thầy đột ngột loé lên đầy đe dọa:

- Các trò đừng dại dột nghĩ đến chuyện mò lên đời. Từ trước đến nay đã có nhiều người bỏ mạng trên đó rồi.

Nguyên nghe như có một mũi dùi xuyên qua đầu mình. Nó há hốc miệng:

- Ai vậy thầy?

- Ta có nói các trò cũng không biết đâu. Chuyện xảy ra đã lâu lắm rồi. Nhưng kể từ khi dân làng bắt đầu xa lánh ngọn đời thì hầu như không ai chết nữa.

Kăply vừa nắc vừa xì ra câu hỏi như nó đang phun ra một hạt táo ghen ngang trong cổ họng:

- Sao... sao... những người đó chết vậy thầy?

Đôi mắt của thầy râu bạc vẫn bám cứng gương mặt bọn trẻ, quai hàm thầy nhúc nhích y như

thể thầy đang quạu quọ nhai bộ râu của mình. Từ sau hàm râu không ngừng lay động đó, bay ra một tiếng thở phì:

- Có lẽ ta cũng nên nói sơ qua cho các trò biết! Phía Tây của làng Ke các trò cũng đã học qua rồi, là lưng ngựa. Lưng ngựa là núi. Núi đá. Đồi Phù Thủy hiển nhiên là dựa lưng vào núi. Nhưng cũng không hoàn toàn chính xác như thế. Đồi Phù Thủy không tiếp giáp hẳn với núi đá. Ở giữa có một cái vực sâu không đáy. Rơi xuống là toi mạng. Thế đấy!

Thầy Râu Bạc chấm dứt bài giảng một cách đột ngột làm hai thằng nhóc ngây ra.

- Là sao ạ? – Kăply liếm đôi môi khô rang – Ý thầy muốn nói người ta bỏ mạng vì đã sẩy chân rơi xuống vực?

- Vậy tụi con đừng mon men đến bên miệng vực thì đâu có sao hả thầy? – Nguyên láu táu tiếp lời.

- Tụi bay đúng là một lũ ngu ngốc! – Thầy Râu Bạc đột nhiên phát khùng – Tụi bay cứ mò lên đó đi. Rồi ba mẹ tụi bay tha hồ mà đi tìm.

Thầy ngó quanh không thấy cây thước đâu để thầy động, liền vung tay nện xuống mặt bàn đánh “chát” một tiếng:

- Tụi bay ngu lắm. Bởi vấn đề ở đây không phải là ở gần hay xa miệng vực. Những ai liều lĩnh mò lên ngọn đồi đều rớt hết ráo xuống vực. Tụi bay hiểu chưa?

- Dạ, chưa hiểu! – Nguyên nuốt nước bọt cảm, thấy mình ngu thiệt – Làm sao mà tự nhiên rớt xuống vực được kìa?

Thầy Râu Bạc đứng phắt lên khỏi ghế. Chòm râu trên mặt thầy rung rinh dữ dội. Nguyên và Kăply dấm cá mưòi ăn một là thầy đang nổi giận đùng đùng, mặc dù tụi nó không hiểu thầy nổi giận chuyện chi.

Đang đứng thẳng người, cánh tay giơ cao gần đụng trần nhà như định giáng sấm sét xuống đầu hai tên học trò bướng bỉnh, thầy Râu Bạc bất thần rơi bịch người trở lại xuống ghế.

- Thôi, ta cũng không muốn giàu giếm các trò nữa – Giọng thầy Râu Bạc dịu hẳn, nghe lạ hoắc y như thể thầy đang nói bằng giọng của ai đó – ta sẽ nói cho các trò hay, với điều kiện là các trò phải hứa là không nói lại với bất cứ người nào khác.

- Tụi con hứa ạ!

Nguyên và Kăply thốt ra gần như đồng thời, y như thể giành nhau xem ai hứa trước.

Thầy Râu Bạc bắt đầu câu chuyện bằng cách ngược mắt nhìn lên, làm như thầy chép sẵn câu chuyện ở chỗ nào đó trên trần nhà:

- Cách đây đã lâu, lâu là lâu như thế nào ta cũng không nhớ nữa, chỉ biết là lâu lắm, có một

người phụ nữ sống trên ngọn đồi đó...

Nguyên và Kăply hồi hộp đến căng cứng người, hầu như không cả thở, mắt hau háu dán chặt vô chòm râu thầy như dán vo cái loa phát thanh. Bộ tịch của tụi nó không giống như chờ nghe mà giống như đang rình rập để tóm bắt từng lời văng ra từ chòm râu của thầy Râu Bạc, cố sao cho đừng rơi rớt.

- Ngôi nhà của người phụ nữ đó chắc cũng đơn sơ như nhà ta thôi, nhưng bọn trẻ làng rất thích lên chơi trên đó. Người phụ nữ đó cũng rất thích trẻ con. Bà cho chúng bánh kẹo và đồ chơi. Bà lấy các thứ đó không phải từ trong túi áo hay giỏ xách, mà từ trong không trung. Bà quơ tay một cái, lấy cho đứa này một chiếc bánh kem, quơ tay một cái nữa lấy cho đứa khác một con búp bê, một cái nữa lại lấy thêm một thứ khác nữa...

- Như vậy bọn trẻ chắc phải sợ tè ra quần chứ thầy? – Kăply chột ngựa miệng hỏi xen ngang. Ánh mắt thầy Râu Bạc rời khỏi trần nhà và đáp một cách thô bạo xuống gương mặt của Kăply. Thầy trừng trừng nhìn nó nhưng vẫn trả lời:

- Hừ, thoát đầu thì bọn nhóc hơi hoảng. Chúng cho người đàn bà đó là một mụ phù thủy. Nhưng rồi những món bánh ngon ngọt và các thứ đồ chơi xinh đẹp đã hấp dẫn chúng. Thế là chúng quên hết mọi sợ hãi.

Mắt thầy Râu Bạc lóe lên:

- Rồi đến một ngày tất cả bọn chúng đều biến mất. Không ai biết điều gì đã xảy ra cho bọn trẻ. Những người thân của chúng liền đổ xô lên đồi sục tìm. Và sau đó, sau đó như thế nào, các trò biết không?

Kăply đáp mà nghe cổ họng khô dần:

- Dạ chắc là không một ai trở về.

- Đúng thế! Thầy Râu Bạc gục gặc chòm râu – Chà, lâu lắm ta mới nghe trò nói một câu thông minh y ông ngoại trò hồi đó.

Nguyên và Kăply bộ mặt lập tức chuyển sang màu cà chua chín, một đứa vì sung sướng, một đứa vì ghen tị. Bởi cũng đã lâu lắm, tụi nó mới nghe thầy Râu Bạc mở miệng khen học trò.

- Hồi đó cũng tại cái vụ tìm kiếm dây dưa này mà suýt chút nữa làng Ke đã bị xoá tên trên bản đồ. Cho đến khi trưởng làng ra lệnh chấm dứt mọi lùng sục và cấm tiệt dân làng léng phéng lên đồi thì dân số làng Ke đã giảm mất một nửa.

Thầy Râu Bạc thở dài:

- Rất nhiều năm sau này, có người tình cờ phát hiện cơ man là xương người dưới đáy vực.

Kăply tưởng như mình đang rớt vào một hố băng. Nó tính hỏi người đó là ai và hiện còn sống

hay không nhưng quai hàm nó đã cứng đơ.

- Chuyện đó có thật không hả thầy?

Tự nhiên Nguyên buột ra một câu mà khi nói ra rồi nó mới thấy là mình ngu như heo.

Thầy râu Bạc như một quả mìn bị châm ngòi. Thầy bắn tung ra khỏi ghế lần thứ hai, giọng thầy sôi lên và nếu không sợ cháy chòm râu rậm, chắc thầy không ngại ngần gì mà không phun lửa.

- Sao mà trò dám hỏi ta bằng cái giọng như thế hả? Hồi đó ông nội của trò đâu có hỗn láo như trò bây giờ.

Mặt Nguyên trắng bệch như trét bột mì. Nó lắp bắp:

- Con xin lỗi thầy. Ý của con là... con chỉ muốn...

- Trò khỏi cần nói, ta cũng biết trò muốn gì rồi. Trò muốn dò xét, lòng sục đòi Phù Thủy chứ gì!

Trò tưởng mấy lần trò lén lút mò lên đồi, ta không biết hả?

Lần này thì Nguyên khỏi phân trần luôn. Tại cũng như Kăply, quai hàm của nó bỗng nhiên cứng như gỗ và đôi chân nó rõ ràng là đang dẫm ngay chóc xuống cái hố băng Kăply đang đứng này giờ. Nguyên không nói được, cũng không nhúc nhích được nhưng đầu óc nó chưa đến nỗi bị tê liệt. Cho nên nó cứ thắc mắc hoài về cái chuyện làm sao mà thầy râu Bạc biết tởm hết những việc làm của nó.

Chòm râu thầy râu Bạc vẫn tiếp tục bốc khói trước mặt hai đứa nhỏ:

- Trò phải biết không phải tự nhiên mà ngọn đồi đó có tên là đồi Phù Thủy. Nếu trò không tin ta thì mặc kệ trò. Trò cứ việc dẫn xác lên đó đi, để xem có ai dẫn xác trò về không cho biết!

- Thừa thầy...

Kăply đột nhiên tìm lại được tiếng nói. Nó tính lên tiếng bao che cho bạn nhưng thầy râu Bạc đã xua tay, găm gừ:

- Các trò về đi! Ta không muốn nghe các trò nói bất cứ một câu gì nữa. Về đi!

Vai xệ xuống, Nguyên và Kăply lếch thếch rời khỏi nhà thầy râu Bạc với bộ dạng của hai đứa học trò vừa rớt bịch trong kỳ thi kiểm ra.

Kăply giữ bộ mặt dầu dàu chừng vài trăm bước chân. Đến một khoảng cách biết chắc thầy râu Bạc không thể nghe thấy, nó liền phá ra cười:

- Chà, tao chưa bao giờ thấy thầy râu Bạc nổi khùng dữ vậy! Tao cứ tưởng mỗi đứa ăn vài cú đá vào mông rồi chứ!

- Cũng tại tao! – Nguyên làu bàu – Tao đã hỏi một câu đúng là đại ngu!

- Quên chuyện đó đi! – Mặt Kăply vẫn tươi hơn hơn – Dù sao cuộc gặp gỡ bữa nay phải nói là thành công quá sức tưởng tượng. Tụi mình đã biết được khối chuyện về đồi Phù Thủy.

- Mày tin những gì thầy râu Bạc nói là thật sao? – Nguyên đột ngột hỏi.

- Ờ, chứ chẳng lẽ là giả? – Kăply chớp chớp mắt về bối rối – Tao nghĩ thầy chẳng có lý do gì để bịa ra những chuyện đó.

- Tao nghĩ thầy không khoái cái chuyện bọn mình thám hiểm ngọn đồi.

Kăply quay phắt sang bạn, mắt nheo lại như bị chói nắng:

- Ê, có một mình mày lên đồi thôi đấy nhé. Tao chưa có nhận lời à.

Nguyên phớt lờ phản ứng của Kăply về hai chữ “bọn mình”. Nó tiếp tục theo đuổi những ý nghĩ trong đầu:

- Tao có cảm giác thầy đang canh giữ ngọn đồi từng phút một. Nếu không thầy chẳng thể nào biết được tao từng mò lên đó.

Dĩ nhiên không cần phải thông thái lắm mới thấy những bản khoản của Nguyên là hoàn toàn xác đáng:

- Ờ, vụ này lạ thiệt! – Kăply gục gặc đầu.

- Tao dám đánh cá với mày thầy râu Bạc dựng lên câu chuyện rừng rợn đó là để hù bọn mình.

- Chắc, mắc mớ gì thầy phải ngăn cản bọn mình kìa! – Kăply đập đập tay lên trán, câu chuyện bỗng trở nên gay cấn đến mức nó không những không bắt bẻ hai chữ “bọn mình” trong câu nói của bạn mà còn để chính cái từ đó nhảy vô miệng mình – Chẳng lẽ có một kho báu đang được cất giấu trên đó?

Nguyên kín đáo liếc bạn qua khoé mắt, hí hửng khi thấy Kăply bắt đầu quan tâm đến bí ẩn của ngọn đồi, và cái lối Kăply bị dính cứng vào câu chuyện chẳng khác gì chiếc lá bị hút vào vùng nước xoáy làm Nguyên khoái trá quá.

- A, kho báu đó, nếu có chắc là lớn lắm! – Nguyên hòa theo với cái giọng hân hoan trắng trợn như thể nó đã biết kho báu đó nằm ở đâu.

Nguyên không ngờ tiếng reo hò quá trớn của mình đã đánh thức Kăply. Và thằng này đã kịp nhìn nó bằng ánh mắt cảnh giác:

- Mày vẫn còn muốn rủ tao lên đồi sao?

- Nếu mày không đi thì tao đi một mình – Nguyên thở dài và cụp mắt xuống với cái vẻ rất chi là vờ vịt – Bởi vì trừ thầy râu Bạc ra, khắp làng Ke không ai có thể xác nhận câu chuyện thầy kể là thật hay là dốt tở.

Dù rất nghi ngờ về mặt râu rĩ như sắp sửa tử vì đạo của bạn, cái câu vừa rồi Kăply biết là Nguyên nói đúng. Nó đã từng hỏi ông ngoại nó, bạn của ông ngoại nó và bạn của bạn ông ngoại nó, những người có mặt ở cái làng này xấp xỉ một trăm năm, nhưng chẳng ai biết tại sao ngọn

đồi phía sau trường có tên là đồi Phù Thủy, và cũng chưa có ai từng đặt chân lên đó. Có nghĩa là cái tên đó, cũng như cái lệnh cấm đó, đã có từ lâu lắm.

- Thế nhớ những điều thầy râu Bạc nói là thật thì sao? – Kăply thốt thành lời những lo lắng trong đầu – Nếu trên đồi đúng là đang trú ẩn một mục phù thủy thì bọn mình sẽ tan xác dưới đáy vực.

- Mày nghe đây! – Nguyên đập hai bàn tay vào nhau – Những gì thầy râu Bạc nói với bọn mình chưa hẳn là thật. Giả dụ thầy không cố tình lừa bọn mình thì câu chuyện đó cũng xảy ra rất lâu rồi đúng không? Mày cố ra lệnh cho cái đầu của mày suy nghĩ đi! Có phải nếu mục phù thủy kia vẫn còn ở trên đồi thì làng Ke hẳn đã xuất hiện lắm chuyện kỳ quái rồi không? Nhưng chẳng có chuyện gì đáng kể là kinh hãi cả, ngay một lời đồn cũng không. Ông mình, bà mình, ba mình, mẹ mình, rồi tới mình, có ai thấy gì đặc biệt đâu!

Kăply nghe lòng bùng hai lỗ tai. Nó lúc lắc đầu và đáp trả lời thuyết giảng tràng giang đại hải của thằng bạn bằng một câu cụt ngủn:

- Giờ tính sao?

- Chiều mai lên đồi.

Kăply ngược mặt lên nhìn bạn, nó thấp hơn Nguyên gần một cái đầu:

- “Bọn mình” lên á?

- Không có mày thì tao cũng vẫn đi.

Nguyên nói hùng hổ nhưng ánh mắt nó cho thấy nó đang mong Kăply nhận lời đi với nó đến chết đi được. Nhưng Kăply đã bất ngờ ngoảnh mặt đi chỗ khác:

- Chiều mai tao bận rồi!

Rồi cũng bất ngờ như thế, nó quay mặt lưng thưng bỏ đi. Nguyên nghệt mặt dõi theo lưng bạn, ngạc nhiên sao thằng Kăply không biến thành thứ gì đó, như một con cóc hôi hám chẳng hạn, quách cho rồi.

CHƯƠNG 2 - 1

ĐỒI PHÙ THỦY

Nguyên có mặt ở chân đồi phía Bắc lúc hai giờ trưa. Leo lên đồi Phù Thủy từ hướng Nam như mọi lần, tức men theo Đường Lên Núi, chắc chắn gần hơn và dễ hơn, nhưng nguy cơ bị thầy Râu Bạc phát hiện lại cao hơn. Đến giờ này mỗi khi nhớ tới bộ mặt đỏ bừng như hơ lửa của thầy hôm qua, Nguyên vẫn còn hãi. Nó không hiểu được làm sao mà thầy Râu Bạc lại khó chịu với cái chuyện tụi nó mò lên đồi như thế. Thầy lo cho tính mạng của tụi nó thật hay quả tình thầy đang cất giấu bí mật gì trên đó.

Nguyên vừa nghĩ ngợi vừa dọ dẫm bằng cặp mắt không ngừng dáo dác đong đưa. Những lần trước, Nguyên nảy ra ý định lên đồi chỉ vì nghịch ngợm, vì khoái chơi ngông. Nó đã chán cái cảnh cả bọn chen chúc nhau thò đầu qua cửa sổ lớp học mỗi ngày để chỉ trỏ và bàn tán suông như một lũ chết nhát lắm rồi. Ý nghĩ trở thành người đầu tiên của làng Ke trong vòng một trăm năm nay đặt chân lên đồi Phù Thủy đối với nó thật hấp dẫn. Bữa nay, ý nghĩ đó còn sôi sục hơn do được đốt nóng bởi ngọn lửa háo hức khám phá bí mật của thầy Râu Bạc, cái bí mật mà nó tin là rất có thể thầy chôn dưới một gốc cây nào đó trên đồi.

Chốc chốc Nguyên lại dừng bước, đưa tay quạt mồ hôi trên trán, trên cằm và trên cổ. Mặt trời ban trưa trút xuống đầu nó từng búng hơi nóng mặc dù nó cố tình lê bước dưới những tàng cây rậm.

Nguyên vừa đi vừa dừng, tới lần thứ mười thì đã đến lưng chừng đồi. Những lần trước Nguyên cũng chỉ leo lên tới khoảng này rồi lại quay xuống. Dường như có một nỗi sợ không tên đã níu lấy chân nó, bất chấp việc nó là đứa trẻ gan dạ nhất làng.

Nguyên đứng tại chỗ một hồi lâu, nghiêng tai nghe ngóng. Những ngọn gió vừa quăng mình rào rào trên ngọn cây vừa hú lồng lộn khiến Nguyên thầy rờn rợn. Ở dưới thấp, gió hiền hoà hơn, lên cao bỗng như mọc thêm chân thêm cánh để dọa người. Rất nhiều lần Nguyên thấy mình bị bao bọc giữa vô số những tiếng sột soạt khả nghi chung quanh. Nguyên biết đó là tiếng những con thú nhỏ đang lén lút đi luồn trong bụi rậm nhưng có lúc nó lại không quả quyết được điều đó.

Nguyên lại đưa tay chùi mồ hôi trán, ước chi lúc này mọc ra thêm chừng mười hai con mắt để khỏi phải lo lắng ngoảnh tới ngoảnh lui nhặng xị.

Đang căng thẳng, một tiếng động lớn vang lên ngay sau lưng làm Nguyên giật bắn cả người, tóc

gáy đồng loạt dựng đứng lên còn trái tim rõ ràng là vắng đi đâu cả thước. Nó quay phắt lại, mắt trừng trừng nhìn vô lùm cây đang lung lay dữ tợn.

Cho tới khi kịp quét mắt xuống đất và nhác thấy một bàn chân thò ra dưới bụi cây thì Nguyên cảm thấy không chỉ trái tim mà ruột gan phèo phổi nó cũng trôi tuột đi đâu mất. Miệng nó há to như miệng cống, từ đó một tràng hãihùng lũng lộn tuôn ra:

- A a a a a a a a aaaaaaaa.....

Chắc chắn trong khoảnh khắc kinh hoàng đó, bộ não của Nguyên đang bị hình ảnh mù phũ thủy trong câu chuyện của thầy Râu Bạc đè cho bẹp dúm.

Bàn chân dưới bụi cây bị tiếng thét của Nguyên lôi ra thêm một khúc, rồi lại lôi ra thêm một bàn chân nữa, và khi có đủ hai chân rồi thì cái hình thù trong bụi cây lồm cồm đứng dậy.

Nguyên như đứng trông khi khuôn mặt đang toe toét cười của Kăply hiện ra sau đám lá xanh. Không biết mất bao nhiêu lâu, lục phủ ngũ tạng mới trở về đúng vị trí trong cơ thể Nguyên. Nó hóp một hơi không khí, và giận giữ phun ra phèo phèo:

- Bộ mày không nghĩ ra được trò nào tử tế hơn hả Kăply?

Kăply cười hì hì:

- Cùng đi với mày lên đồi là cái trò tử tế nhất trong đời tao đó.

Nguyên nhăn nhó ôm ngực có cảm tưởng như nó vừa nuốt nguyên một quả táo to đùng:

- Tốt quá há? Suýt chút nữa tao đã chết ngắc trước khi chết vì rời xuống vực rồi.

Hai đứa nhóc dọ dẫm đi tiếp. Lần đầu tiên có bạn đi cùng, Nguyên cảm thấy nể như đi trên đầu và gió bớt gặm thét hơn.

- Mày bám theo tao từ lúc nào thế? – Nguyên hỏi, tay vẫn còn xoa xoa nơi ngực.

- Từ lúc mày vừa ra khỏi nhà.

- Thế hôm qua mày bỏ đi là cố tình trêu tao đấy?

- Tao muốn coi thử mày gan cỡ nào – Kăply cười khoái chí – Hoá ra mày hết cũng to quá đó chớ!

Nguyên thò tay dứt mạnh một sợi tóc, gãi gừ:

- May mà tao còn sống để mà hét!

Vừa đi vừa trò chuyện, chẳng mất chốc hai đứa trẻ đã lên tới đỉnh đồi. Lúc này, Nguyên và Kăply đứng giữa đám cây cối um tùm, ở trên đầu chim từng bầy nháo nhác, những con chim lạ với những sải cánh dài không ngừng kêu quang quác.

Nguyên vệt lá nơm nớp nhìn xuống chân đồi:

- Lũ chim là náo động kiểu này chẳng biết thầy Râu Bạc có nghe thấy không há?

Nguyên cứ sợ thầy râu Bạc biết tụi nó mò lên đồi Phù Thủy. Cứ theo thái độ của thầy hôm qua, có vẻ như thầy sẵn sàng nuốt sống tụi nó nếu biết tụi nó lại tự tiện lòng sục ngọn đồi.

Kăply đảo mắt nhìn quanh, nói giọng tỉnh khô:

- Thầy biết thì đã sao. Cùng lắm thầy chỉ hò hét như hôm qua thôi. Thầy đâu có nỡ làm hại bọn mình.. Thực tình tao chỉ sợ mù... mù...

Đang nói, Kăply bỗng tắc tị như có ai nhét giẻ vô miệng nó. Nguyên ngạc nhiên ngoảnh lại, thấy Kăply đang hả hống nhìn chăm chăm về bên tay trái, mắt mở to đầy hãi hùng.

Nguyên nhìn theo ánh mắt bạn, và ngay tức khắc bụng nó quặn lại như bị ai xoắn lấy.

Ngay dốc phía Tây của ngọn đồi, về hướng vực thẳm nếu đúng là ở đó có một cái khe vực như thầy râu Bạc nói, thấp thoáng một căn nhà gỗ nấp dưới những tán lá rậm rạp và không ngừng lắc lư như có bàn tay nào đó đang lay lấy lay để.

- Căn... nhà... của...

Nguyên lắp bắp một cách khó khăn, còn tệ hơn một đứa trẻ mới học nói. Nhưng Nguyên cũng chỉ nói được ba tiếng thôi rồi đứng trơ ra đó. Ngay lúc này nó thực tình hối hận vì đã không tin lời thầy râu Bạc.

Hai đứa chông chân có đến một lúc lâu, với cảm giác rõ rệt là cảnh lá chung quanh rên rỉ mỗi lúc một lớn dần.

Trước mắt tụi nó những tán lá cứ lắc lư, lắc lư và lắc lư. Và hai đứa trẻ thấp thỏm chờ bàn chân mình bị trôi tuột đi, chờ một sức mạnh vô hình nào đó bất thần lôi tụi nó nhào xuống vực.

Nhưng lâu thật lâu vẫn chẳng có động tĩnh gì xảy ra. Nguyên là đứa đầu tiên phát giác ra cái điều đáng lẽ ra tụi nó phải phát giác ngay từ đầu:

- Gió... phải rồi chính gió đã làm lay động những tán lá...

- Ờ, phải rồi, gió...

Kăply mấp máy hòa theo, câu nói của Nguyên vừa rồi đã kéo nó ra ngoài rìa của nỗi sợ hãi người. Nhưng Kăply không phải là đứa trẻ dạn dĩ lắm. Cho nên mặt nó nhanh chóng trắng bệch trở lại:

- Nhưng rõ ràng thầy râu Bạc đã không bịa chuyện... Căn nhà đó...

Nguyên nói cố giữ cho hai hàm răng đừng va vào nhau, không rõ để trấn an bạn hay trấn an chính mình:

- Dù sao thì câu chuyện thầy kể cũng đã xảy ra cách đây hơn một trăm năm rồi. Chấn chấn mù phù thủy nọ đã không còn ở trên đồi.

Nguyên vừa nó vừa lăm lé liếc về phía căn nhà như sợ mù phù thủy bất thần chui ra để cái

chính lời nhận xét bừa bãi của nó.

Ánh mắt Kăply cũng bám cứng căn nhà nhưng gương mặt co rúm của nó lúc này đã dần ra, chứng tỏ nó tin những gì Nguyên nói nếu không hoàn toàn là sự thật thì chắc cũng không đến nỗi hoàn toàn sai bét. Ừ, nếu mục ta đang ở trong căn nhà kia không đòi nào mục để cho hai đứa nhỏ như nó yên thân mà bàn tán lung tung như thế!

- Bây giờ bọn mình quay về chứ? – Kăply nhìn Nguyên, thì thào với vẻ van lơn lộ liễu.

- Lại đằng đó xem sao đã!

Nguyên đáp bằng cái giọng không để cho ai phản đối, và nó nhấn mạnh quyết tâm của mình bằng cách bỏ đi trước, kéo theo cái đuôi lệch thếch xanh lè xanh lét là Kăply phía sau.

Chuyện xứ Langbian

Chương 2 - 2

Căn nhà gỗ dần dần hiện rõ trước mắt bọn trẻ và trông giống giống căn nhà của thầy râu Bạc, có điều nom nó hoang tàn xập xệ hơn. Vách trước căn nhà gần như mục nát, xiêu vẹo và thủng lỗ chỗ, có cảm giác chỉ cần gí một ngón tay vào là cả bức vách sẽ ngồi sụp xuống và tan ngay thành bột. Xuyên qua bức vách trống hoác, bọn trẻ nhìn thấy một cái bàn bốn chân lỏng lẻo và khá hơn căn nhà của thầy râu Bạc là có tới hai chiếc ghế và thêm một cái giường, tất cả đều bằng gỗ và cũng như bức vách mọi thứ đều có vẻ như sắp sụp đổ tới nơi.

Nguyên lôi Kăply vào trong nhà như lôi một bao gạo khiến thằng này phải kêu lên vì chân va vào bức cửa.

Nguyên cúi nhìn cái bụi bị văng mất một khúc vì cú chạm vừa rồi, tặc lưỡi với vẻ khoái trá:

- Căn nhà này đúng là lâu đời lắm rồi. Và cũng rõ ràng là lâu lắm rồi không có ai ở đây.

Kăply giằng khỏi tay bạn. Nó ngồi sụp xuống, vừa bóp bóp cổ chân vừa nói:

- Có chắc không đó?

Nguyên đi lòng vòng trong nhà, dòm dòm mỗi nơi một tí rồi buông người xuống chiếc ghế bên cạnh, giọng quả quyết:

- Nếu có người ở, căn nhà đứt khoát phải được sửa sang, phải...

Chiếc ghế cắt ngang lời khẳng định của Nguyên bằng cách bất thần gãy sập bốn chân hất nó lăn

tròn xuống đất.

- Đồ đạc ở đây cũ quá rồi, tốt nhất là ngồi chồm hổm như tao vậy nè! –Kăply góp ý, vất vả lắm nó mới không phá ra cười trước gương mặt như bị ai kéo lệch đi của bạn.

Suốt gần hai tiếng đồng hồ sau đó, Nguyên và Kăply thi nhau dò dẫm và bới tung căn nhà, sục sạo cả những khu vực lân cận, nhưng không tìm thấy một bí mật gì đáng giá, chỉ trừ cái vực sâu ở khu “lưng ngựa” ngăn cách ngọn đồi với vách núi phía Tây. Tụi nó không dám mon men đến bên miệng vực nhưng phát hiện đó chứng minh là thầy Râu Bạc không gạt tụi nó, ít ra là ở những chuyện mà thầy thấy không cần thiết phải gạt.

- Tao nghĩ thầy Râu Bạc chẳng giấu kho báu nào trên ngọn đồi này đâu! Cuối cùng, Kăply quệt mồ hôi trán, thở phò phò, kết luận.

- Nếu thế tại sao thầy ngăn cản bọn mình lên đồi? Mày cũng thấy rồi đó, bọn mình chạy lăng quăng cả buổi mà đâu có sao!

- Nhưng bọn mình đã tìm kĩ rồi mà có thấy cái quái gì đâu!

Nguyên có vẻ như không nghe bạn mình nói gì. Nó đập hai tay vào nhau đánh “bộp”:

- Chiều mai bọn mình phải đem theo cuộc xéng.

- Chi vậy?

- Tao nghĩ thầy Râu Bạc chôn cái gì đó dưới nền nhà.

Kăply thực tình không muốn trở lại ngọn đồi bí hiểm này thêm lần nào nữa nhưng nó biết mình không thể cãi lại bạn cho đến chừng nào chưa đào tung cái nền nhà đó lên.

Hai đứa đi trở xuống và khi rời khỏi chân đồi chưa quá hai trăm thước tụi nó bỗng đụng phải một người mà tụi nó không hề muốn gặp chút xíu nào trong lúc này: thầy Râu Bạc.

Thầy Râu Bạc như hiện ra từ trong không khí. Rõ ràng Nguyên và Kăply vừa đi vừa thận trọng nhìn trước ngó sau vẫn không phát hiện ra bóng dáng thầy, tụi nó chỉ đột ngột nhìn thấy thầy khi thầy đã đứng lù lù một đống trước mặt.

Thầy Râu Bạc đứng chắn ngang đường nhìn hai đứa học trò đang co rúm bằng ánh mắt xẹt lửa:

- Các trò đi đâu về đây?

Kăply ấp úng:

- Dạ tụi con đi chơi về ạ.

- Các trò đi chơi ở đâu?

Thầy Râu Bạc gần giọng, mắt xoáy vào mặt bọn trẻ, và chòm râu dày của thầy chính xác là đang rung rinh.

Nhìn chòm râu đó, Kăply có cảm tưởng mình để lạc tiếng nói ở chỗ nào đó trên đỉnh đồi. Nó cứ giương mắt lên nhìn chòm râu, không thốt được lời nào, tệ hơn nữa là không làm sao dời đôi mắt chắc là trông rất ngu của nó đi chỗ khác.

Nguyên cố hít vào một hơi đẩy:

- Tụi con chỉ đi chơi loanh quanh đây thôi ạ.

- Hừm, loanh quanh! Ta biết các trò loanh quanh ở đâu rồi!

Thầy Râu Bạc gầm lên, tay giơ cao khỏi đầu, và như hôm qua, đã bắt đầu trông giống sư tử.

Nhưng rồi thầy chẳng làm gì hết, có thể là vì lúc này ba thầy trò đang đứng giữ đường, nhưng có thể là thầy thực sự không định làm gì trừ cái chuyện huơ tay huơ chân tá lả theo thói quen. Chỉ có tiếng nghiêng răng ken két truyền ra từ sau chòm râu rậm:

- Trưa mai sau giờ học, các trò ở lại gặp ta!

Nói xong, thầy giận dữ bỏ đi. Lần này ngoái cổ nhìn theo, bọn trẻ trông thấy rõ mồn một thầy đi về phía ngọn đồi.

- Thầy lên đồi Phù Thủy! – Nguyên lẩm bẩm.

- Chết rồi! – Kăply kêu lên lo lắng – Nhất định thầy sẽ nhìn thấy hàng đóng dấu vết bọn mình để lại.

- Sợ quái gì! – Nguyên nhún vai – Đẳng nào thầy cũng biết tổng bọn mình vừa từ trên đó về, có dấu vết hay không có dấu vết cũng thế thôi!

Trước mặt Kăply, Nguyên cố làm mặt tỉnh. Chứ tối đó thực sự là nó không sao chộp mắt được. Nó làm đủ mọi cách để dán mình vào giấc ngủ nhưng tất cả cố gắng của nó trở nên vô ích khi sự sợ hãi đọng thành một cục to tổ chẳng ở giữa. Nó biết thừa việc lên đồi để chạy nhảy chơi đùa với việc lên đồi để đào bới sục sạo là hai chuyện khác nhau thê thảm, dĩ nhiên sự trừng phạt cũng hoàn toàn khác nhau. Giả như thầy Râu Bạc có chôn kho báu bí mật trên đồi thật và khi phát hiện hai tên học trò bú rống bình tọc mạch đang tìm cách bươi bươi móc móc khều khều chọc chọc cái kho báu của mình, không biết thầy sẽ xử trí như thế nào? Nguyên tự hỏi và nó tự trả lời bằng một cái rùng mình.

Sáng hôm sau Nguyên và Kăply chào nhau bằng hai cặp mắt đỏ kè vì mất ngủ. Cũng như Nguyên, Kăply rõ ràng đã trần trọc suốt đêm.

Hôm đó, lần đầu tiên Kăply ngồi học mà không gây ra một tiếng động nào. Nó thu mình lại, cố lọt ra khỏi tầm nhìn của thầy Râu Bạc, lật tập rón rén và khi chép bài, ngòi bút của nó chạy trên giấy với một sự rụt rè trông thiệt là kỳ cục.

Nguyên trông khá hơn Kăply một chút, vẫn liều mạng nhìn lên bảng, tất nhiên với tư thế sẵn

sàng lẩn tránh ánh mắt của thầy Râu Bạc nếu phát hiện thầy sắp sửa quét tia nhìn về phía nó.

Nhưng buổi sáng hôm đó trôi qua trong một bầu không khí thanh bình đáng kinh ngạc. Cặp mắt thầy Râu Bạc không hề trợn lên lấy một lần, cũng không một cú động thước điếc tai như thường thấy và đặc biệt là thầy không nói một câu nào có hai chữ “hồi đó”.

Có thể nói từ khi cha sinh mẹ đẻ tới nay, chưa bao giờ đám học trò làng Ke có một buổi học hạnh phúc như thế.

Nguyên nghiêng đầu về phía Kăply sung sướng thì thầm:

- Không biết sáng nay thầy Râu Bạc ăn phải món gì mà trông thầy nguội ngất.

- Chẳng qua thầy khoái quá nên không thèm nổi cái đó thôi! – Kăply đáp trả vẻ tươi hơn hớn của bạn bằng giọng rầu rầu – Thầy biết rõ lát nữa thầy sẽ nhai xương bọn mình mà.

Giọng lưỡi bi quan của Kăply như một mũi tên ghim chặt Nguyên vào nỗi sợ mà nó đang cố cựa quậy để thoát ra. Nụ cười trên môi nó như bị ai lấy giẻ chùi mất. Nó lại quay nhìn lên bảng, vô cùng căng thẳng khi lần này có cảm tưởng rõ rệt là bộ mặt thầy Râu Bạc trông ang ác. Trong một thoáng, Nguyên như nhìn thấy sự hí hửng ngấm ngầm nấp đằng sau vẻ hoà nhã vờ vịt của thầy.

Hồi chuông hết giờ đập vào tai Nguyên và Kăply nghe rùng rợn như hồi chuông báo tử. Cả hai lo lắng nhìn nhau, đứa này chìa bộ mặt trắng bệch vào mặt đứa kia, càng làm tăng thêm sự căng thẳng trong lòng nhau.

- Hai trò lên đây!

Giọng thầy Râu Bạc như một cái vỗ vai thô bạo, đánh thức Nguyên và Kăply khỏi sự bần thần mê muội. Hai đứa choàng tỉnh ngược mặt lên, giật mình thấy lớp học vắng hoe. Tụi học trò đã ra về hết ráo từ hồi nào, chỉ còn hai đứa nó đang rúm ró giúi mình vào một chỗ và từ trên bảng thầy Râu Bạc đang trừng mắt ngó xuống.

Nguyên và Kăply lú lú bước ra khỏi chỗ ngồi, xiêu vẹo tiến lên bảng. Cho đến khi đứng trước mặt thầy Râu Bạc, đầu hai đứa vẫn cúi gằm như thể mỗi đứa đang cống một bao gạo to tổ bố trên lưng.

Trong tư thế chẳng nhìn thấy gì hết đó, tụi nó nghe tiếng thầy Râu Bạc trút xuống rào rào trên đầu:

- Hôm qua các trò đi lên đồi Phù Thủy phải không?

- Dạ... phải... ờ, ờ... mà không phải...

Nguyên ấp úng, khổ sở nhận ra rằng mình càng chối càng giống y như khẳng khái thừa nhận.

Tiếng thầy Râu Bạc lại tỉnh queo dội xuống, như không thèm nghe bọn nhãi nói gì:

- Hừm, thực sự thì ta đã thấy hàng đồng chứng cứ trên đồi.

Lần này thì Nguyên ghen hợm. Nó nhìn chăm chăm xuống chân, tất cả những gì nó mong muốn trong lúc này là làm sao cho mặt đất nứt toác ra để nó chui xuống trước khi thầy râu Bạc kịp gạ hỏi lung tung rồi sau đó treo cổ tụi nó lên. Nhưng Nguyên chẳng thấy mặt đất dưới chân nó nhúc nhích gì cả. Nó chỉ nghe thấy ở bên cạnh, Kăply vừa phát ra một tiếng khịt mũi không cần thiết. Chắc Kăply đang sợ đến sồn ra quần! Nguyên nhủ bụng và len lén đưa mắt nhìn lên. Sừng sững ngay trước mặt, thầy râu Bạc vẫn đang dán mắt vào tụi nó, nhưng đáng ngạc nhiên là vẻ mặt thầy lại không có vẻ gì giận dữ. Phát hiện đó khiến Nguyên không tin vào bất cứ con mắt nào trong hai con mắt của mình. Lúc này thực sự là nó rất muốn đưa tay lên véo đùi một cái để xem mình tỉnh hay mơ.

- Hổm rày ta không muốn các trò lém phéng lên đồi chẳng qua là vì lo cho tính mạng của các trò! – Thầy râu Bạc nói bằng cái giọng Nguyên và Kăply chưa từng nghe bao giờ, nó ngọt ngào như thể vừa được vớt ra từ thùng mật ong – Ta vẫn nghĩ đồi Phù Thủy là nơi chôn cất những phạm bậy chết người như ta từng biết.

Tới lúc này thì Kăply đã đủ can đảm để ngừng mặt nhìn lên và nó thở phào khi thấy chòm râu thầy bữa nay bất động như một con mèo đang nằm ngủ, nom hiền lành và vô hại.

Những tiếng nói du dương tiếp tục đưa ra từ sau chòm râu khả ái đó:

- Nhưng có lẽ là ta đã quá lo lắng. Hừm, chuyện xảy ra đã lâu quá rồi, rất có thể mụ phù thủy hắc ám đó đã bỏ đi.

- Như vậy là chiều nay tụi con được tiếp tục lên đồi chơi hả thầy?

Rõ ràng là Nguyên rất hào hứng, đến mức mặc dù nó không đủ liều, câu hỏi vẫn tự động bật ra.

Nhưng thầy râu Bạc hôm nay như đã chán làm sư tử. Thầy nói bằng giọng mèo dễ dãi:

- Ta nghĩ như vậy. Chỉ có điều, - mắt thầy thoạt lóe lên – đây là bí mật giữa ba thầy trò ta thôi.

Ta nhớ các trò đã hứa với ta rồi mà, phải không?

Có lẽ Nguyên và Kăply không ngờ thầy râu Bạc đồng ý gỡ bỏ lệnh cấm đối với tụi nó nhanh chóng như thế. Đối với tụi nó câu chuyện ngày hôm nay phải nói là đã diễn ra một cách quá sức êm đẹp và kết thúc hoàn toàn bất ngờ, còn hơn cả trong mơ. Cho nên cả hai cái miệng cùng ngoác ra đến tận mang tai và cùng phẩn khởi ré lên:

- Thừa thầy, tụi con nhớ rồi ạ.

- Thật tình là tao không thể hiểu nổi!

Kăply vừa nói vừa xoay xoay cán xẻng trên vai, nó và Nguyên đang trên đường đến đồi Phù Thủy.

- Về thầy râu Bạc á?
- Về thầy râu Bạc và cả về mày?
- Về tao á?
- Ủ! – Kăply lơ mắt nhìn bạn – Thầy râu Bạc đã nói rõ ràng như thế rồi, bọn mình còn tha cuốc xẻng theo làm chi?

Nguyên dong đưa cây cuốc trên tay, giọng đại ca:

- Mày thiệt là đại ngu! Thầy râu Bạc nói mà mày tin được à?
- Kăply nghe như có một hạt bụi bay vô mắt mình. Nó chớp lia chớp lịa:
- Chẳng lẽ...

- Nghe đây nè! – Nguyên nhếch mép cắt ngang lời bạn – Thầy nói như vận cốt để đáng lạc hướng bọn mình thôi, hiểu chưa?

Liếc bộ mặt đang nghệt ra của bạn, Nguyên giải thích với vẻ độ lượng:

- Thầy biết là không thể nào ngăn cản được bọn mình lên đồi, do đó thầy làm ra vẻ chẳng thèm cảm đoán nữa. Thầy muốn cho bọn mình tin là thầy chẳng chôn giấu kho báu nào trên đó.

Nguyên động cây cuốc xuống đất đánh “bịch” một cái, nói giọng khoe khoang:

- Nhưng tao không dễ bị mắc lừa như mày đâu. Tao phải nghĩ ngợi suốt cả đêm qua mới khám phá ra âm mưu của thầy đấy!

Kăply lại xoay xoay cán xẻng nhưng lần này nó làm thình. Thực bụng thì Kăply không tin vào lập luận của bạn lắm. Nhưng nó cũng hiểu khó mà lay chuyển được ý nghĩ trong một cái đầu ương bướng như cái đầu của thằng bạn nó.

Kăply lầm lũi đi bên cạnh Nguyên. So với hôm qua, tụi nó đi đứng mạnh bạo hơn nên tiến lên đồi khá nhanh. Tiếng gió gào rú, tiếng cành lá va đập và rên rỉ tí tê, tiếng sột soạt triền miên trong bụi rậm không còn khiến tụi nó cảnh giác cao độ nữa.

Nhưng đấy là nói lúc chưa lên đến đỉnh đồi. Còn khi đã đứng trên đỉnh đồi và đưa mắt nhìn về phía căn nhà gỗ, Nguyên và Kăply bỗng cảm thấy chợn chợn.

Không ai bảo ai nhưng cả hai đều có cảm giác là căn nhà bữa nay hình như hơi khang khác. Chỉ là cảm giác thôi, chứ hỏi tụi nó cái khang khác cụ thể đó là cái gì thì tụi nó ngọng là cái chắc.

- Lạ quá mày? – Kăply lảo lếu.

Nguyên lưỡng lự một thoáng rồi thò tay kéo tay bạn:

- Bọn mình lại đó coi!

Đi chừng chục bước thì Nguyên hiểu ra tại sao tụi nó thấy căn nhà không giống hôm qua. Nó đứng lại, mắt không rời khỏi căn nhà lúc này đã trông rõ hơn, khẽ lăm bằm:

- Hình như mái nhà mới được lợp lại.

Kăply cũng đã nhận ra những phiến lá mới lấp lánh dưới ánh mặt trời. Bụng nhoi nhói, nó muốn thốt ra một câu gì đó nhưng quai hàm nó không chịu tuân lời nó.

Ở bên cạnh, tiếng của Nguyên lại vang lên rì rầm:

- Thầy râu Bạc?

Kăply giật bắn, quay đầu nhón nhác nhìn quanh. Chẳng thấy chòm râu nào thấp thoáng quanh đó, nó ngoảnh lại nhìn Nguyên ra ý hỏi.

- Tao muốn nói cái mái nhà mới toanh này là thành tích của thầy râu Bạc! – Nguyên tặc lưỡi giải thích, trước sau nó không hề nhìn Kăply lấy một cái nhưng vẫn rõ hết mọi nhất cử nhất động của thằng này.

Ờ, sao mình không nghĩ ra chuyện đó kìa! Hôm qua chính mắt mình nhìn thấy thầy râu Bạc đi lên đồi kia mà! Ý nghĩ đó giúp Kăply dễ thở hơn một chút, và quai hàm nó bắt đầu hoạt động trở lại:

- Ờ há!

Nó nói tiếp bằng giọng bắn khoăn:

- Nhưng thầy làm thế để làm gì há? Không lẽ thầy tính dọn lên ở trên này?

- Chứ còn gì nữa! – Nguyên nói như thế chính thầy râu Bạc đã bàn bạc trước với nó về kế hoạch của thầy – Từ ngày bọn mình nổi hứng xông lên đây, đồi Phù Thủy đã không còn là khu vực bất khả xâm phạm. Thầy buộc phải dọn lên ở ngay trên đỉnh đồi để bảo vật kho báu bí mật của thầy. Lý lẽ Nguyên đưa ra nghe xuôi tai đến mức mặc dù bán tín bán nghi, Kăply chẳng biết nói gì ngoài hai tiếng “ờ há” rồi tiếp tục lẻo đẻo đi theo bạn về phía trước.

Căn nhà gỗ không chỉ có mái lá mới. Bức vách mục nát, ngả nghiêng và thùng từng mảng hôm qua đã biến mất, thay vào đó là những tấm gỗ trơn láng, trắng tươi và đều tăm tắp như vừa được chở từ xưởng mộc tới.

Trên bức vách ngon lành đó, trở lịch sự một cái cửa chính và hai cái cửa sổ nằm hai bên và tất cả được viền một cách bay bướm bằng những nẹp gỗ màu nâu sẫm.

Kăply tò mò ngó căn nhà, miệng trầm trồ:

- Thầy râu Bạc coi vậy mà khéo tay quá mày.

- Ờ, có óc thẩm mỹ nữa.

Nguyên nó rồi nó không kèm được thắc mắc:

- Tao chỉ không hiểu là làm sao chỉ trong một buổi chiều thầy có thể làm được cả khối chuyện như vậy. Xẻ những thớt gỗ này ra rồi ủi cho chúng láng o đâu có dễ.

Câu nói của Nguyên quét lên mặt Kăply một lớp bột mì. Môi run run, nó cố nghĩ ra một cách cắt nghĩa đỡ hại thần kinh nhất:

- Chắc thầy đã chuẩn bị sẵn những thứ này từ lâu rồi và cất ở đâu đó.

Không rõ Nguyên có đồng ý với những nhận định của bạn không mà nó chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ bước tới vài bước, đến sát vách nhà và thò đầu dòm vô bên trong qua những cánh cửa mở toang.

CHƯƠNG 3

NHỮNG KẺ LẠ MẶT

Cũng như bên ngoài, đồ vật trong nhà sau một đêm bỗng trở nên mới tinh. Chiếc giường, chiếc bàn và ba chiếc ghế dòm láng coóng, y như thể sáng nay chúng còn nằm ngoài cửa hàng. Vách phía trong hôm qua còn dơ đầy, bụi đóng cả lớp, bữa nay sạch bong như vừa tắm dưới mưa rào.

Kăply thò đầu vào cạnh cái đầu của bạn, nhấp nhồm ngo nguậy, tưởng mình đang ngủ mơ:

- Thật không thể tin được.

- Mà nhìn kia!- Nguyên nhắc – Hôm nay dư ra một chiếc ghế.

- Ờ, chi vậy há? Thầy râu Bạc đâu có vợ con!

- Mà ngu quá. Đó là thầy râu Bạc chuẩn bị đón tiếp bọn mình!- Nguyên nói giọng hãnh diện – Kể từ lúc thầy mở miệng tuyên bố “đây là bí mật giữa ba thầy trò ta”, thầy đã coi bọn mình như thượng khách của thầy rồi. Thầy muốn lấy lòng bọn mình mà.

Kăply chẳng hiểu thầy râu Bạc lấy lòng tại nó làm cái quái gì, nhưng ba cái ghế đang nằm chình ình trước mắt không cho phép nó cãi lại thẳng-bạn-lúc-nào-cũng-cho-mình-là-đúng của nó.

- Vô bên trong không?

Nguyên hỏi, và cũng chỉ hỏi cho có hỏi. Không đợi Kăply đáp, nó cầm cuốc lon tợn bước qua ngạch cửa. Nắm cứng cán xẻng trên tay, cố tưởng tượng đang nắm một thanh bảo kiếm, Kăply lập bập bước theo.

Kăply cứ thấy sờ sờ dù không biết chính xác là mình sợ điều gì, vì xét cho cùng nó thấy cũng đâu có gì đáng sợ. Những sự thay đổi này rõ ràng là do bàn tay thầy râu Bạc. Mà thầy râu Bạc

thì đâu có ở đây. Hơn nữa thầy cũng biết thừa là chiều nay tụi nó sẽ mò lên đồi và không hề tỏ ý ngăn cản.

- Ê, coi nè!

Tiếng Nguyên bất thần vang lên làm Kăply giật bắn. Nó quay phắt lại, thấy bạn đang chỉ tay vào hai chiếc ghế cao nằm khuất sau bức vách bên trái. Bức vách chỗ đó tự nhiên thụt vô một quãng vừa đủ kê lọt hai chiếc ghế mà Nguyên vừa phát hiện.

- Ở đâu ra hai chiếc ghế này há? – Kăply dụi mắt ngạc nhiên – Hôm qua bọn mình đâu có thấy.

Hai chiếc ghế đó có hình thù rất kỳ dị, chẳng giống chút xíu nào với ba chiếc ghế để ở giữa nhà, cũng có nghĩa là không giống bất cứ chiếc ghế nào mà Nguyên và Kăply từng thấy trên đồi. Ghế đóng bằng thứ gỗ có mùi như đàn hương, được sơn thành từng vạch đen trắng như da ngựa vằn và chỉ có một chân. Cái chân ghế độc nhất đó nằm ở ngay chính giữa, giữ thăng bằng nhờ vào cái đế có hình thù mộ cái móng ngựa to bè. Ghế không có tay dựa nhưng hai bên nhô lên hai cái vòng bằng kim loại hình tai lừa, chẳng biết để làm gì. Nếu hai cái vòng đó buông xuống từ xà nhà thì các vận động viên thể dục dụng cụ còn có thể xỏ tay vào để nhào lộn, chứ còn nhô lên từ một chiếc ghế thì thiệt là quái đản.

Nguyên gí sát mắt vào hai chiếc ghế, sẫm soi xem có cơ quan máy móc gì gắn trên đó không, hay ít ra cũng hy vọng vớ được một hàng chữ chỉ cách sử dụng hoặc cho biết nơi sản xuất nhưng chẳng thấy chút manh mối gì.

- Kỳ quái thiệt! – Nguyên vỗ vỗ tay lên chiếc vòng kim loại, tặc lưỡi nói.

- Thầy Râu Bạc rình hai chiếc ghế này ở đâu về vậy kìa? – Kăply chép miệng hỏi trống trống.

Nguyên thò tay dứt mạnh một sợi tóc, làu bàu:

- Không hiểu thầy mắc chứng gì mà cứ khoái bày ra toàn những chuyện bí hiểm!

Kăply nổi hứng đề nghị:

- Bọn mình ngồi lên ghế thử xem! Chắc là êm lắm!

Nguyên nheo mắt nhìn hai chiếc ghế lạ với vẻ cảnh giác

- Không hiểu khi bọn mình ngồi lên, chúng có nổ tung ra không há.

Câu nói của Nguyên làm Kăply thụt mắt. Nó co vùi:

- Vậy thì thôi!

Nguyên vỗ vai bạn, cười khi:

- Tao nói đùa đấy. Tao đã xem kỹ rồi, hai chiếc ghế này chẳng có máy móc gì đâu.

Nói xong như để chứng minh, Nguyên dựng chiếc cuốc vào vách rồi nhanh nhẹn nhảy tót lên một chiếc ghế. Nó nhún lên nhún xuống, ngạc nhiên thấy chiếc ghế nhún theo y như có lò xo.

- Cái chân ghế co giãn được mày ơi! – Kăply nhìn chăm chăm vào phía dưới chiếc ghế Nguyên đang ngồi, hí hửng reo lên.

Kăply lập tức bỏ cái xềng xuống, hăm hở leo lên chiếc ghế bên cạnh, ì ạch hơn một chút vì nó thấp hơn thằng bạn nó một khúc. Rồi nó cũng hào hứng nhún lấy nhún để, miệng cười toe toét:

- Giống cưỡi ngựa quá mày! Hèn gì những chiếc ghế này có hình dáng y như mấy con ngựa.

Nhưng lộp đi lộp lại mỗi trò nhún nhảy hoài cũng chán, hai đứa liền tụt xuống đi loanh quanh trong nhà, nhướn cổ nghiêng ngó, cố tìm xem ngoài hai chiếc ghế kỳ quái đó, còn thứ gì đáng lưu ý nữa không.

Láo ráo một hồi, Nguyên thò tay cầm lên cây cuốc, hắng giọng:

- Bọn mình về đi. Chắc chẳng còn gì lạ nữa đâu!

- Về? – Kăply trở mắt nhìn chiếc cuốc trên tay bạn – Bọn mình chưa đào nền nhà lên mà.

- Thôi, không đào lên nữa! – Nguyên phẩy tay, nó nói mà không hề nêu lý do.

Kăply vác xềng lên vai, làm thinh đi theo bạn. Trong bụng thắc mắc quá sức nhưng Kăply không thèm hỏi. Nó biết sớm muộn gì Nguyên cũng sẽ tự động nói ra, đó là cách ưa thích của thằng bạn nó để chứng tỏ ta đây thông minh đặc biệt.

Quả như Kăply nghĩ, lên tới đỉnh đồi, Nguyên đột ngột dừng lại và đưa cặp mắt đại ca ra nhìn nó:

- Mày có biết tại sao tao hủy bỏ kế hoạch đào bới của bọn mình không?

- Không biết! – Kăply đáp, rồi nó nói thêm bằng giọng cầu nhàu – Đào hay không đào cũng đều là kế hoạch của mày mà!

- Hôm qua tao quyết định đào vì đó là cái nền nhà bỏ hoang! – Phớt lờ sự châm chọc của bạn, Nguyên khệnh khạng giải thích – Còn hôm nay thầy Râu Bạc có vẻ sắp sửa dọn về đó ở, nghĩa là căn nhà đã có chủ. Mà nhà có chủ thì mình không thể tự tiện cày xới như cày xới một mảnh ruộng hoang...

Kăply hỏi chen ngang:

- Thế còn kho báu thì sao?

- Mày yên tâm đi. Tao đã tính rồi. Bọn mình sẽ thăm dò bằng cách khác.

Khi nói câu này, cặp mắt Nguyên lóe lên và Kăply công nhận là những lúc như vậy, cặp mắt thằng bạn mình trông cương quyết không thua gì cặp mắt của thầy Râu Bạc.

Kăply đang định hỏi lại cách khác là cách gì thì ngay trong khoảnh khắc đó, một tiếng cười khe khẽ vọng tới tai nó khiến nó cảm thấy tiếng nói của mình rơi đi đâu mất và bụng nó đột nhiên nặng chịch như có ai đang đổ đầy chì.

Kăply nhìn sang Nguyên, thấy bạn mình tự nhiên biến sắc và nơm nớp ngoái cổ nhìn quanh, nó biết đứt khoát là nó không nghe nhầm. Ai cười vậy kia? Thoạt tiên Kăply nghĩ tới thầy râu Bạc nhưng rồi nó biết là không phải. Thầy râu Bạc không biết cười, ít ra là vì không ai thấy thầy cười bao giờ. Mọi đứa học trò làng Ke đều biết rõ sự bộc lộ tình cảm của thầy tóm tắt chỉ có hai kiểu và chúng có thể đọc vanh vách điều đó qua chòm râu rất khoái cựa quậy của thầy: Khi chòm râu nhúc nhích tức là thầy đang nghiêng răng, còn khi nó lay động dữ dội như đang trải qua một trận bão thì đứa nào cũng biết là thầy đang quát mắng hoặc sắp sửa quát mắng. Nhưng nếu không phải thầy râu Bạc thì là ai?

Như thế đọc được thắc mắc trong đầu bạn, Nguyên thành linh lên tiếng:

- Một đứa nào đó.
- Đứa nào vậy? – Kăply hỏi lại một cách máy móc, như đang trong cơn mộng du.
- Một đứa nào đó trong làng.

Lần này câu nói của Nguyên dài thêm vồn vện có hai tiếng, nhưng ý nghĩa đã khá rõ ràng.

Và Kăply như được tọng vô họng một liều thuốc bổ siêu hạng, tỉnh ra ngay lập tức.

- Ờ há! – Nó lúc lắc đầu như để làm văng ra những ý nghĩ u ám – Thế mà tao không nghĩ ra.

Nguyên lau bầu, ánh mắt vẫn xẹt ngang xẹt dọc trong các bụi cây:

- Chẳng biết đứa nào liều mạng như thế.

Kăply đầu óc bây giờ đã hoàn toàn trở lại bình thường. Nó nghĩ một khi nó và thằng bạn nó đã dám mò lên đồi Phù Thủy thì những đứa khác cũng có thể làm như thế lắm, chẳng có gì đáng gọi là liều mạng. Nhưng Kăply cố tự ngăn mình biến thành lời những suy nghĩ nhạo báng đó, chỉ phụ họa theo bạn bằng cách làm thỉnh bắt cái đầu xoay tròn bốn phương tám hướng.

Trong khi Nguyên và Kăply đảo mắt kiếm tìm một cách vô vọng thì tiếng cười khi nãy lại bất thần vang lên, lần này bọn nhóc nghe rất rõ tiếng cười văng tới từ phía bên tay phải, ở một khoảng cách không xa lắm.

- Đi!

Nguyên kêu lên và nôn nóng băng mình đi trước.

Nguyên đang đi xăm xăm bỗng dừng phắt lại, hệt một chiếc F1 đập thẳng đột ngột, khiến trán Kăpy đập vô ót nó một cái “cạch”.

Kăply đưa tay xoa trán, nhăn nhó:

- Ui da! Mày đi đứng cái kiểu gì...

Chắc Kăply tính phun một câu bá láp gì đó nhưng bàn tay Nguyên đã kịp dán cứng đôi môi nó lại.

- Im nào! – Nguyên gí sát miệng vào tai bạn, thì thầm bằng giọng căng thẳng – Có người...

Thoạt tiên, Kăply không hiểu tại sao thằng bạn nó mặt mày nghiêm trọng đến thế. Có người thì đã sao. Một đứa nhóc nào đó ở làng Ke xét cho cùng đâu có đến nỗi đáng sợ như thầy Râu Bạc. Trong khi ngay cả thầy Râu Bạc nếu thành linh xuất hiện trước mặt tụi nó lúc này, thằng bạn nó cũ đâu đến nỗi quýn như vậy.

Nhưng khi Kăply nhón gót nhìn qua vai bạn để thấy được cái mà bạn nó thấy, nó chợt hiểu rằng thằng bạn nó còn mở miệng nói được là giỏi hết chỗ chê rồi.

Tại ví lúc này, trên bãi cỏ rộng chạy dọc sườn đồi thoải đang ngồi không chỉ một mà hai thằng nhóc lạ hoắc lạ huơ. Kăply ngo nguậy đầu sau kẽ lá, mắt giương muốn rách cả khoé cổ nhìn cho rõ hơn. Và càng nhìn nó càng tin chắc là mình chưa hề gặp qua hai thằng nhóc này bao giờ. Cách ăn mặc của hai thằng nhóc lạ mặt không khác gì tụi con nít làng Ke, một đứa mặc áo màu vàng hoa cải đứa kia mặc áo màu xanh da trời, nhưng mặt mày bọn này trắng trẻo một cách khác thường (một đứa nhóc làng Ke có nước da trắng trắng thôi có bói cũng không ra), nhưng kì dị nhất là mái tóc của tụi nó. Tóc của tụi nó không phải màu đen mà có màu xanh lá cây. Thoạt đầu, Kăply tưởng tụi nó bẻ lá chụp lên đầu che nắng nhưng trông kỹ một hồi nó biết là không phải. Cái mớ xanh xanh phủ trên đầu tụi nó đích thị là tóc. Tóc dày, rậm, phủ xuống tận vai và uốn thành từng lọn.

- Hai thằng này ở nơi khác đến!

Tiếng Nguyên thì thầm bên tai như để xác nhận những suy đoán trong đầu Kăply.

- Nhưng mái tóc... – Kăply ngáp ngừng buột miệng.

- Tụi nó nhuộm. Cái vụ này bây giờ đang là mốt mà.

Nguyên đáp bằng cái giọng y như thể nó đã từng nhuộm tóc cả chục lần rồi.

Thực tình thì Kăply cũng chẳng quan tâm đến vụ tóc tai cho lắm. Có cả đồng thứ quan trọng hơn để nó thắc mắc:

- Nhưng tụi nó đến đây bằng cách nào? Đến làm gì? Chẳng lẽ tụi nó không biết đây là khu vực cấm?

Nguyên đáp trả tràng hỏi dồn của bạn bằng ba tiếng gọn lỏn:

- Mà ngu quá!

Rồi sợ nói vắn tắt quá, thằng bạn của nó sẽ không biết cái ngu nằm ở đâu, nó chép miệng nói thêm:

- Tụi này là tụi đi du lịch dã ngoại. Tụi nó đến chỗ này hoàn toàn là tình cờ thôi. Tao cá với mày là tụi nó cóc biết đồi này là đồi Phù Thủy hay khu vực cấm kỵ gì ráo.

Kăply lại lia mắt qua kẽ lá, cố kiếm tìm một câu giải thích khác nơi hai thằng nhóc trước mặt. Nhưng những gì nó trông thấy có vẻ muốn phụ họa vào nhận xét của bạn nó

Phía xa, thằng nhóc áo vàng ngồi bệt trên cỏ, chân duỗi thẳng ra đằng trước, nãy giờ đang cúi đầu mãi mê chơi với thứ gì đó đặt trên đùi. Gần hơn, thằng nhóc áo xanh cúi sát đầu vào xem, thỉnh thoảng bật cười khúc khích, thân hình của nó án ngữ mất tầm nhìn của Nguyên và Kăply nên tụi nó không biết thằng nhóc kia đang chơi cái trò quỷ quái gì. Chỉ đến khi thằng nhóc áo xanh cười gập người xuống, để lộ khoảng trống trên lưng, Nguyên và Kăply mới thấy được thằng nhóc kia đang làm gì: nó vẽ.

Kăply ngạc nhiên quá sức. Nó không hiểu thằng nhóc áo vàng vẽ thứ gì mà thằng bạn nó cứ chốc chốc lại phì cười như thế. Nó nhướn cổ và cố mở căng mắt, nhưng chẳng thấy thêm được gì ngoài cái chuôi cọ đang ngúc ngoắc lung tung.

- Nó vẽ tranh phong cảnh! – Nguyên huých cùi chỏ vào hông Kăply – Tao đã nói rồi. Đây là tụi nhóc đi dã ngoại mà.

Mặc dù Nguyên đã nói như thế đó là điều quá hiển nhiên, Kăply vẫn cứ muốn nhìn tận mắt bức tranh trong tay thằng nhóc áo vàng.

Nó bám tay leo lên cành cây trên đầu, cố đu mình lên cao để nhìn cho rõ. Hành động bất ngờ của Kăply làm Nguyên tái mặt. Nó tóm lấy chân Kăply kéo lại, giọng cố nén, nghe rin rít như xát muối:

- Đừng có giở trò ngu ngốc!

Bất thần bị bạn giật ngược, Kăply tuột tay khỏi cành cây, rơi đánh “bịch” một cú như trời giáng. Tiếng động do cú ngã phát ra lớn đến mức họa may chỉ có ai điếc đặc mới không nghe thấy.

Đã vậy, sau khi chạm đất, người Kăply lại nảy lên và lăn thêm mấy vòng, cả người văng tuốt ra khỏi chỗ nấp, rồi như có ai thổi, cả người nó lăn tròn theo sườn dốc như một bánh xe cao su.

Kăply lăn trong bao nhiêu lâu và lăn tới đâu, cả nó và Nguyên đều không biết. Đứng chết đĩnh trong bụi cây, Nguyên nhắm tịt mắt không dám dòm. Còn Kăply lúc đầu tay chân còn quơ loạn cào cào và cố chống hai mí mắt lên, rồi thấy càng quơ quào người nó lăn càng nhanh, cảnh vật trước mắt thì quay tít mòng mòng, nó ón quá cũng nhắm nghiền mắt lại luôn.

Đến khi nghe một cái “kình”, người đau nhói, nó bất thần quay ngang, Kăply biết là mình vừa va phải một gốc cây, nhờ vậy mà dừng lại được.

Kăply nén đau lóp ngóp bò dậy, nhúc nhích hai mí mắt một hồi rồi từ từ hé ra.

Chuyện xứ Langbian

Chương 3 -2

Thoạt tiên Kăply thấy hắt vào mắt nó là hai cái gì mờ mờ, giống như hai cái trứng gà bóc được chôn giữa mớ rau xanh. Đến khi đã chớp mắt thêm vài ba cái và thấy một trong hai cái trứng nhoăn miệng cười với nó thì Kăply kịp hiểu ra hai cái trứng đó là hai khuôn mặt trắng trẻo còn đám rau xanh chính là mái tóc kì dị của hai thằng nhóc lạ mặt.

Khuôn mặt cười là khuôn mặt của thằng nhóc áo xanh. Thấy Kăply mở mắt, nó hỏi:

- Đau không hở mày?

Kăply quên cả sợ, xoa xoa nơi bị sượt, nhăn nhó đáp:

- Đau muốn đập mặt đây nè. Va phải gốc cây mà không chết là may lắm đó.

Thằng nhóc áo xanh cười thành tiếng:

- Nhưng mày đâu có va phải gốc cây.

Kăply ngay lập tức quét mắt một vòng rộng, mặt thộn ra. Ở quanh đó chẳng có cái cây nào cả. Lạ thật, thế cái gì đụng phải mình một cú quá mạng vậy ta?

- Mày va phải tao đó.

Nhìn vẻ mặt ngờ ngác của Kăply, thằng nhóc áo xanh như đoán biết đối phương đang nghĩ gì, bèn nói.

Bây giờ thằng nhóc áo vàng mới quay qua. Nó nhìn lom lom vào mặt Kăply:

- Làm sao mà mày lăn cù từ trên kia xuống thế?

Trong một thoáng, Kăply có cảm giác mình đang đút đầu vào một tổ ong. Mặt nó nóng ran, nó gãi cằm, ngượng ngập đáp:

- À, đấy là do tao sẩy chân. Đang đi, tao vấp phải một hòn đá, thế là...

Kăply liếc xuống xấp giấy vẽ lúc này đã được xếp lại trên tay thằng áo vàng, cố lái câu chuyện qua hướng khác.

- Tụi mày là khách du lịch hở?

- Ừ, - thằng áo xanh nhanh nhẩu – tụi tao đến ngọn đồi này sáng nay. Tụi tao đã đi qua nhiều nơi nhưng phải nói là chưa có nơi nào đẹp như ở đây.

Như vậy là Nguyên đoán đúng, Kăply nhủ bụng và lại đưa mắt nhìn xấp giấy trên tay thằng áo vàng, hỏi với vẻ hiểu biết:

- Mày vẽ gì vậy? Tranh phong cảnh hở?

- Không! – Thằng áo vàng lắc đầu và chìa xấp giấy ra – Mày thích thì cầm xem đi

Kăply gí sát mắt vào xấp giấy trên tay. Tầm trên cùng vẽ một con ngựa đang phi nước đại, bồm tung như khói, bốn vó gần như không chạm đất. Kăply đưa bức tranh ra xa rồi kéo lại gần rồi đẩy ra xa, ngoeo đầu ngắm nghía, ngạc nhiên thấy bức tranh này cũng giống như những bức tranh ngựa nó đã từng xem, nghĩa là chẳng có gì kỳ quặc để thằng nhóc áo xanh phải phì cười. Có lúc Kăply chúi mũi vào sát bức tranh như thể đánh hơi nhưng vẫn chẳng khám phá được điều gì khác lạ.

Kăply tò mò giở xem những bức tranh bên dưới. Thằng áo vàng vẽ tất cả là ba bức tranh. Bức thứ hai vẽ một con rồng đang uốn mình nhe nanh múa vuốt, bức thứ ba vẽ một hiệp sĩ có mái tóc màu xanh lá cây bù xù hết đám cỏ rồi, tay cầm thanh gươm ngắn cũ, mặt mày đờ đờ sát khí như sắp sửa đánh nhau với ai.

Săm soi một hồi, Kăply uể oải đưa trả xấp tranh lại cho thằng áo vàng, và khen một câu phải nói là rất chi hời hợt:

- Mày vẽ cũng đẹp đó chứ.

Thằng áo vàng như không nhận ra vẻ thờ ơ của Kăply. Nó đứng dậy, kẹp xấp tranh vào nách, tươi cười:

- Thầy tao cũng khen tao vẽ đẹp, nhưng ông bảo tao phải học thêm ít nhất là hai trăm năm nữa họa may mới được phân nửa trình độ của ông.

Thằng áo xanh đập tay lên vai Kăply, đột ngột nói:

- Mày kêu thằng bạn mày ra đây đi. Tụi tao sẽ dẫn hai đứa mày về nhà tụi tao chơi.

Kăply há hốc mồm như ai vừa tọng vô họng nó một nắm lông chim. Nó khọt khẹt như cái cát-xét bị kẹt băng

- Ủa... làm sao... tụi mày...

Thằng áo xanh tỉnh queo:

- Tao thấy thằng bạn mày lấp ló đằng kia từ lúc nãy lận.

Kăply quay đầu về phía bụi cây, chưa biết có nên cất tiếng gọi hay không đã thấy Nguyên vệt đám cây lá, lò dò đi ra.

Hai thằng nhóc lạ mặt dẫn Nguyên và Kăply đi về phía Tây, vượt qua lùm cây Nguyên và Kăply nấp khi nãy, thẳng tới chỗ căn nhà gỗ vừa được sửa sang.

- Ở tụi mày ở đây hả? – Nguyên sừng sốt buột miệng

- Ừ. Chắc tụi mày đã thấy qua căn nhà này rồi.

Kăply kêu lên:

- Đây là căn nhà của thầy râu bạc mà.

Thằng áo vàng nhướn mắt, vể lạ lưng:

- Thầy râu bạc hả? Ông là ai vậy?

- Ờ... ờ... Ông là thầy của tụi này...

Kăply bối rối giải thích, cảm thấy những điều mình nói chẳng ăn nhập gì đến khung cảnh trước mắt.

- Theo tao thì đây là căn nhà vô chủ, chắc bỏ hoang từ lâu lắm rồi! – Thằng nhóc áo xanh vừa bước vào nhà vừa khoa tay nói, cố tình làm ngơ vẻ nghi ngờ lồ lộ trên mặt hai đứa bạn mới – Tụi tao phải tu bổ lại dữ dội lắm mới ở được.

Trong khi thằng áo vàng loay hoay tìm cách treo những bức tranh vừa vẽ lên vách, thằng áo xanh chỉ tay vô hai chiếc ghế kỳ dị, niềm nở mời:

- Hai đứa mày ngồi đây chơi.

- A! – Kăply reo lên - Ra đây là ghế của tụi mày. Hồi nãy tụi tao đã ngồi thử rồi. Êm ghê là.

Kăply vừa nói vừa hí hửng nhắc mình leo lên ghế. Ở bên cạnh, phân vân một chút, Nguyên cũng trèo lên chiếc ghế thứ hai. Khi nãy tụi nó đã soi mói hai chiếc ghế này khá kỹ lưỡng, đã leo lên ngồi, thậm chí còn nhún lấy nhún để một lúc lâu nhưng chẳng thấy gì đáng sợ.

- Loại ghế này rất êm, có thể ngả ra làm giường được, rất tiện để đi xa! – Đợi Nguyên và Kăply yên vị trên ghế, thằng áo xanh bắt đầu quảng cáo – Trong một số trường hợp, có thể ngồi dính cứng luôn.

Thằng áo xanh cáng nói càng hào hứng, nó vung cả hai tay ra phía trước.

- Tao nó thật đấy! Dính cứng!

Hai tiếng cuối cùng, Nguyên và Kăply ngạc nhiên khi thấy thằng áo xanh nói như hét.

Tụi nó chưa kịp hiểu hết những gì thằng nhóc vừa tuôn ra, chợt có tiếng gì như tiếng ngựa hí vang bên tai khiến cả hai giật mình ngoái cổ dòm quanh.

Trên đồi Phù Thủy chắc chắn không có ngựa. Nguyên và Kăply biết rõ điều đó. Đồi Phù Thủy chỉ có những con thú nhỏ như chồn, thỏ, sóc và chuột, tuyệt nhiên không có ngựa hoang. Còn lũ ngựa thồ của làng Ke có kẻ dao vào cổ cũng chẳng ai dám để bọn chúng bén mảng đến chân đồi. Cho nên khi nghe tiếng ngựa hí bất thần đập vào tai, tụi nó cảm thấy thiệt là quái đản.

Nhưng Nguyên và Kăply chỉ thấy lạ lùng lúc đó thôi. Sau khi dòm dáo dác, chẳng thấy bóng

dáng một con ngựa nào quanh đó, Nguyên mở to mắt nhìn bạn:

- Màý cũng đâu có thấy con ngựa nào phải không, Kăply?

- Ờ, không thấy gì hết! – Kăply đáp, nó lúc lắc đầu liên tục qua hai bên – Chắc tụi mình bị ù tai.

Phải rồi, đích xác là mình nghe nhầm. Đồi Phù Thủy làm quái gì có ngựa! Nguyên lẩm bẩm, cố nén một tiếng thở phào. Nhưng khi ngược lên, bắt gặp nụ cười khó hiểu trên mặt thằng nhóc áo xanh, Nguyên bất giác cảm thấy ruột gan mình trôi tuột đi đâu mất: Ờ, làm sao mà cả hai đứa đều cùng lúc nghe nhầm được há?

Ý nghĩ thoát hiện trong đầu khiến Nguyên nơm nớp đảo mắt rà quanh lần nữa. Lần này, ánh mắt nó dừng lại bức tranh ngựa treo trên bức vách đối diện. Bức tranh này do thằng nhóc áo vàng vẽ ngoài trời lúc nãy. Con ngựa bạch trong tranh được vẽ ở hướng chính diện, có khuôn mặt dài thượt với hai cái tai nhỏ nhô lên như hai tai nấm, đang cất vó hăm hở phi hết tốc lực. Con ngựa được vẽ sống động đến mức Nguyên có cảm tưởng nó đang cố tìm mọi cách phi ra khỏi bức tranh. Thậm chí có lúc Nguyên cảm thấy hai cánh mũi to tướng của con ngựa đang phập phồng vì quá cố sức.

Kăply ngoảnh sang, thấy bạn đang nhìn bức tranh ngơ ngẩn đến xuất thần, nó liền đưa mắt quan sát con ngựa trong tranh. Lúc ở ngoài sườn đồi, Kăply đã nhìn thấy bức tranh này một lần, nhưng lúc đó nó sẫm soi thật lâu vẫn chẳng thấy có gì đặc biệt. Nhưng bây giờ thì Kăply không thể quả quyết được như thế. Quả là bức tranh bây giờ đã xuất hiện nhiều điều khác lạ. Kăply nhớ là lúc nó trông thấy bức tranh này lần đầu, mặt ngựa nhìn nghiêng chứ không nhìn thẳng bằng như lúc này, và cổ ngựa cố nhiên cũng không cất cao như nó đang nhìn thấy.

Mày nhăn tít, Kăply chồm người tới trước để nhìn cho rõ, mũi nó cơ hồ dài ra thêm một tấc. Và càng xem lòng nó càng thấy chợn chợn. Cũng như Nguyên, rõ ràng Kăply có cảm giác cánh mũi con ngựa trong tranh đang phập phồng, và đến khi những đám bọt trắng xoá bắt đầu sủi ra từ hai lỗ mũi đang phì phọt kia thì nó giật người biết rằng những gì nó trông thấy không còn là cảm giác nữa.

Hai cánh mũi của con ngựa thực sự là đang phồng lên xẹp xuống liên hồi theo đà phi, còn đôi mắt có vẻ đã lóa liên từ nãy đến giờ.

Kăply chưa kịp trấn tĩnh đã nghe “bực” một tiếng, đầu con ngựa đã thò hẳn ra ngoài bức tranh và từ phía dưới hai cánh mũi đang thở ra một cách mệt nhọc kia bắn ra một tràng tiếng hí khoan khoái vang lừng.

Cả Nguyên lẫn Kăply hoảng hốt ngã bật ra sau, nhắm tịt mắt lại, hồn vía rõ ràng bay đi đâu mất. Chỉ rất lâu sau tiếng hí chấm dứt, biết chắc mình chưa bị chết bẹp dưới đà phi của con quái mã,

Nguyên và Kăply mới từ từ hé mắt ra.

Trước mặt tụi nó, con ngựa đã thụt đầu vào lại trong bức tranh, vẫn đang bất động với tư thế cũ, nom hiền lành như chưa hề tìm cách xông ra. Ngay cả bức tranh cũng lành lặn, phẳng phiu, không một vết rách, mọi thứ có vẻ như muốn toa rập với nhau để chứng minh cho Nguyên và Kăply thấy là những gì tụi nó vừa chứng kiến chỉ là ảo giác.

Nguyên sững sờ nhìn bức tranh, rồi quay sang Kăply đang đóng băng trên ghế, đoạn lia mắt qua hai thằng nhóc lạ mặt, thấy mình hoang mang đến nỗi hết chỗ nói. Có vẻ như nó không biết chuyện gì vừa xảy ra, không biết nó đang ở đâu, thậm chí nó là ai. Cái đầu của nó lúc này giống như một quả chanh đã bị vắt hết nước.

- Con ngựa... con ngựa...

Mãi một lúc, cổ họng Nguyên mới bắt đầu có cảm giác trở lại. Nó cố mấp máy môi, nhưng cũng chỉ để lấp bấp những từ hết sức ngớ ngẩn.

Như đọc được thắc mắc trong đầu người bạn mới, thằng nhóc áo vàng mỉm cười:

- Đúng là con ngựa vừa xông ra. Nhưng tụi mày yên chí đi. Trình độ của tao chưa thể khiến các hình vẽ thoát hẳn ra ngoài...

Tiếng gió rít đánh “véo” cắt ngang câu nói của thằng áo vàng. Cùng lúc đó, Nguyên nghe mát lạnh bên má trái. Nó ngoảnh sang, điếng hồn thấy người hiệp sĩ trong bức tranh treo trên vách trái đã nhoài hẳn một cánh tay ra ngoài, thanh gươm bén ngọt và sáng lấp lánh trên tay ông đang ngo ngoe như cố rạch những đường chẳng chịt lên má nó.

Nếu lúc này thằng áo vàng cao hứng vẽ thanh gươm kia dài thêm một tấc, mình đổ máu là cái chắc rồi! Nguyên rùng mình nhủ bụng, cố nghiêng người sang bên phải để tránh xa mũi kiếm. Người hiệp sĩ rõ ràng phát khùng trước hành động của Nguyên. Ông điên cuồng khua loạn xị thanh gươm, vừa cố rướn người ra khỏi bức tranh đến nỗi chiếc áo ông đang mặc kêu đánh “toẹt” một cái, rách toác một đường dài ngay chỗ tiếp giáp với bức tranh.

Tiếng thét be be của Kăply sau lưng càng làm Nguyên thêm quíu. Nó ngoảnh lại, thấy Kăply cũng đang cuống quýt ngoẹo đầu ra sau cố né những luồng khói mù mịt phun từ miệng con rồng không biết từ lúc nào đã nhô ra khỏi bức tranh bên phải và đang uốn éo cái đầu đầy đe dọa trong không trung.

Kăply ôm mặt ho sặc sụa và thét lên kinh hoàng:

- Đồi Phù Thủy... chúng là phù thủy...

Nguyên cảm thấy cả người nó như đột ngột bị nhúng vào hồ băng. Tiếng thét của Kăply đã đánh thức thần trí mù mịt của nó. Đúng rồi, hai thằng nhóc này rõ ràng không phải là khách du lịch

bình thường. Nguyên đau đớn nghĩ. Chúng là phù thủy. Chúng chính là tai họa của làng Ke hàng trăm năm trước.

Nguyên cựa quậy người tính lao xuống đất nhưng cặp móng của nó đã dính chặt vào ghế như được dán bởi một thứ keo vô hình.

- Tụi mày không trèo xuống được đâu! – Thằng áo xanh lắc đầu – Thần chú Dính cứng đã cột chặt tụi mày vô ghế rồi.

Kăply lúc này sợ đến độ muốn nuốt luôn cả lưỡi. Cặp mắt nó trợn lên nhưng thực tình thì chính nó cũng không biết nó đang nhìn đi đâu.

- Tụi mày đừng lo! – Thằng áo vàng dịu dàng trấn an – Khi tụi mày tới đó, sẽ có người giải phép cho tụi mày. Chỉ là một chuyến đi chơi thôi mà.

Nói xong thằng áo vàng giơ một cánh tay ra phía trước, hô lên một câu kì cục:

- Thế giới thứ nhất!

Ngay lập tức, Nguyên và Kăply cảm thấy chiếc ghế tụi nó đang ngồi lắc lư dữ dội, như cố hất văng tụi nó ra. Mới tích tắc đây thôi, tụi nó muốn rời móng khỏi chiếc ghế quái quỷ này đến chết được nhưng lúc này theo phản xạ tự nhiên, cả hai vội đưa tay lên nắm chặt lấy chiếc vòng tai lừa ra sức ghì lại.

Trước khi kịp ý thức mình đang làm gì, mí mắt Nguyên và Kăply đã nặng nề sụp xuống, hoàn toàn không cưỡng lại được.

CHƯƠNG 4

K'BRẮK VÀ K'BRÊT

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, đầu óc Kăply bắt đầu hoạt động trở lại. Nó nhớ những hình ảnh cuối cùng mà nó trông thấy trước khi bất tỉnh là gương mặt méo đi vì sợ hãi của thằng Nguyên bạn nó, là nụ cười gian manh của hai thằng nhóc lạ mặt, mà bây giờ nó tin chắc là hai tên phù thủy cực kỳ xảo quyệt, là căn nhà gỗ lung lay quá xá cỡ như đang trải qua một trận động đất cỡ 12 độ rích-te. Kăply biết là căn nhà thực ra không hề nhúc nhích, chỉ tại chiếc ghế nó ngồi lắc lư dữ quá nên nó thấy thế thôi.

Lúc này Kăply biết mình đã tỉnh, nhưng nó chẳng thèm mở mắt vội. Nó không muốn hai tên phù thủy oắt con phát giác ra điều đó. Nó cứ nằm im lìm như chết, suy nghĩ và tính toán. Kăply chẳng biết mình đã bất tỉnh trong bao lâu. Ông nó, ba nó, mẹ nó (và chắc chắn có thêm cả bà nó nếu bà nó chưa qua đời) không biết đã lên đường tìm kiếm nó chưa. Còn thầy Râu Bạc nữa. Chẳng rõ thầy có biết gì về tai họa mà tụi nó gặp phải hay không.

Không hiểu sao Kăply rất hy vọng ở thầy Râu Bạc. Nó tin là thầy và chỉ có thầy mới đủ sức giải cứu tụi nó khỏi tay hai tên phù thủy nham hiểm kia. Cũng như tụi nó, thầy rất khoái cái trò đi lang thang trên đồi Phù Thủy, chắc chắn sớm muộn gì thầy cũng phát hiện ra tụi nó đang bị cầm tù. Nghĩ đến chỗ này, Kăply phấn khởi đến mức chẳng buồn nhắm tịt mắt nữa.

Sau khi cẩn thận lắng tai nghe ngóng, biết chắc không có ai ở quanh đây, Kăply chậm chạp hé mắt ra.

Đập vào mắt nó là một tấm thảm trắng tươi chạy dài từng sọc lớn, nhưng chớp mắt vài cái, Kăply nhận ra đó là màu trắng của ruột gỗ: trước mắt nó là một bức vách rộng do hàng trăm miếng gỗ ghép lại với nhau đều tăm tắp. Rõ ràng đây không phải là căn nhà gỗ bé tẹo ở đồi Phù Thủy, mặc dù những tấm gỗ trắng tươi và láng o kia có vẻ cùng nguồn gốc với những bức vách mới cấu mà tụi nó đã trông thấy lúc còn ở trên đồi.

Ờ, thế thì mình đang ở đâu đây? Kăply đâm hoảng với câu hỏi vừa nảy ra trong đầu. Nó lóp ngóp bò dậy, nhận ra mình đang bò trên một chiếc giường gỗ lót nệm lông chim. Y như bức vách menh mông kia, cái giường này cũng hoàn toàn xa lạ với nó. Điều đó càng làm nó thêm cảm thấy bất an. Thế còn Nguyên đâu?

Kăply lo lắng quay thêm một vòng bắt gặp ở bên cạnh một cái giường y hệt cái giường của nó. Hai cái giường kê song song nhưng do khi nãy quay lưng lại, Kăply không nhìn thấy.

Trên giường lúc này có một người đang nằm, căn cứ theo những tiếng khò khò phát ra đều đặn thì chính xác là đang ngủ, nhưng không phải là thằng bạn thân của nó. Kăply tưởng như có ai nện búa lên đầu khi sau một hồi trở mắt dòm dò, nó sững sốt nhận ra kẻ đang nằm chình ình một đồng kia là thằng nhóc áo vàng.

Không ổn rồi! Phải chuồn ngay! Kăply tái mặt tự ra lệnh cho mình và hấp tấp bò thụt lui, cầu trời cho thằng phù thủy ác ôn kia hoá thành đá luôn cho rồi.

Nhưng khi Kăply vừa lùi tới mép giường và đặt được một chân xuống sàn thì thằng áo vàng thình lình mở mắt. Thấy Kăply định thoát thân, nó bắn tung người lên như thể cái nút chai sâm banh bật nắp và ngay trong khi còn đang lơ lửng trên không, nó ngoác mồm rống lên một tràng khủng khiếp:

- A... a... a... a... aaaaaaaa...

Kăply biết rằng hành động đúng đắn nhất lúc này là vắt giò lên cổ chạy luôn nhân lúc thằng áo vàng còn chưa kịp rơi trở xuống. Nhưng cặp giò của nó quả tình là không nhúc nhích được, nói trắng ra là hoàn toàn mất hết cảm giác.

“Ầm” một tiếng, thằng áo vàng té xuống giường một cú như trời giáng, và trước cặp mắt kinh ngạc của Kăply, nó lồm cồm nhồm dậy rồi cũng như Kăply, nó vội vã bò thụt lui về phía mép giường đối diện và thọc chân xuống sàn, quỳnh quít đến mức không kịp thò tay xoa lấy cặp mông chắc là nát bét.

Thằng áo vàng chưa kịp đặt nốt chân kia xuống đã nghe tiếng chân người huỳnh huỵch chạy tới, và nó không hiểu sao bỗng nằm chết cứng luôn ở tư thế đó.

Ở bên này, Kăply cũng vắt nửa người trên mép giường, chân trên chân dưới, nghe cơ thể lạnh ngắt từng phần theo tiếng bước chân dội tới mỗi lúc một gần, đau đón tưởng tượng tới tình cảnh con thỏ sập bẫy chờ người tới tóm.

Kăply nghe tiếng kệt cửa phía sau lưng, tiếng chân người bước vào, tiếp liền là tiếng reo mừng rõ của một thằng nhóc:

- A, anh K’Brăk và anh K’Brêt tỉnh lại rồi!

K’Brăk? K’Brêt? Kăply nghe tai mình lùng bùng như có một bầy ong đang bay tán loạn trong đầu.

- Ủa, mà hai anh nằm cái kiểu gì ngộ vậy? – Tiếng nói khi nãy lại vang lên, không rõ rệt là kinh ngạc hay chế giễu.

Liền đó, Kăply nghe một bàn tay nhỏ đặt lên vai mình, lay lay:

- Anh K Brêt, anh còn sống thiệt là may quá!

Mình đâu có phải là K Brê? Sao thằng nhóc này nó lại hồ đồ như thế nhỉ? Kăply lườm bâu trong đầu, bực mình vì cái quai hàm xui lờ lâu quá.

- K Tub, khiêng anh K Brê lên giường đi – Tiếng một người đàn ông ồm ồm ra lệnh ngay sát sau lưng Kăply – Anh K Brê và anh K Brăk còn chưa khoẻ đâu!

Như vậy tên của thằng áo vàng là K Brăk. Còn K Brê đích thị là tên thằng áo xanh! Ốc Kăply loé lên. Nhưng mình đâu phải là K Brê. Thằng K Brê chính hiệu hiện đang ở đâu há? Kăply mới nghĩ tới đó đã bị thằng K Tub nhắc bổng lên. Cùng lúc, nó cũng kịp thấy người đàn ông vừa lên tiếng xuất hiện ở chiếc giường bên kia.

Ông cao lổng khổng, gương mặt dài, ốm nhom ốm nhách như suốt đời chỉ xực mỗi món dưa chuột, nhưng nhờ bộ ria con kiến và ánh mắt lấp lánh đầy nguy hiểm nom ông oai vệ một cách đáng sợ. Như K Brăk và K Brê, ông có mái tóc màu xanh lá cây, dù gương mặt ông không được trắng trẻo lắm. Ông mặc bộ quần áo trắng, cổ quần khăn rằn, chân mang đôi guốc gỗ, lúc này ông kéo lê đôi guốc phát ra những tiếng lọc cọc đi về phía thằng K Brăk.

Thằng K Brăk có vẻ xuôi xị sau cú rơi vừa rồi. Nó dờ ra như con cá mắc cạn, mặc người đàn ông xốc nách lôi lên giường và xoay ngang xoay dọc thoải mái như xoay một khúc cây.

- Đi, K Tub! – Người đàn ông nói bằng giọng không để thằng K Tub phản đối – Lát chiều, ta hãy vào thăm!

K Tub có vẻ muốn nấn ná nhưng không dám cãi lời người đàn ông. Nó lê bước ra cửa, cố ngoái đầu lại nói:

- Anh K Brăk và anh K Brê nằm nghỉ nhé. Chiều em sẽ dẫn chị Êmê vào chơi.

Trời, còn chị Êmê nào nữa? Kăply hoang mang nghĩ bụng và ném cho thằng K Brăk một cái nhìn chán ghét. Nó ngán ngẩm hỏi, chả buồn nghĩ cách thoát thân nữa:

- Thằng bạn mày tếch đi đâu rồi?

Khi người đàn ông léo khéo vừa dắt thằng K Tub ra khỏi phòng. K Brăk đã bật ngay dậy. Nó ngồi co chân sát mép giường, hai tay bó gối và trả lời Kăply bằng giọng cảnh giác:

- Tao cũng chẳng biết nữa.

K Brăk nó tiếp bằng giọng hần học:

- Chứ chẳng phải tui mày nhốt nó rồi sao?

- Cái gì? – Kăply giương mắt ếch – Tui tao nhốt nó?

- Chứ không phải sao! – Mặt K Brăk vẫn lạnh tanh, giọng càng lúc càng cay cú – Tui mày lừa tao và thằng Kăply ngồi lên hai chiếc ghế yêu tinh đó rồi đưa về đây. Bây giờ thằng Kăply biến mất...

- Mày vừa bảo gì thế? – Kăply giơ tay lên, hấp tấp cắt ngang lời K Brăk – Mày cùng đi với thằng

Kăply à? Thế mà không phải là thằng K Brăk sao?

- Hừm, K Brăk! – K Brăk dẫu môi, trông nó giống hệt một con khỉ già – Mà đừng có vờ vịt. Mà thừa biết tao là thằng Nguyên mà.

Kăply có cảm giác như va phải tường. Trán nó nhăn tít:

- Nguyên? Làm sao mà là thằng Nguyên được? Lả Nguyên sao mà không nhận ra tao?

K Brăk nhếch mép:

- Ai bảo tao không nhận ra mà hả K Brê? Lúc ở trên đồi Phù Thủy, chính mà và thằng K Brăk đã tìm mọi cách ám hại tao và thằng Kăply...

- Tao không phải là thằng K Brê! – Kăply kêu lên – Tao là Kăply!

Thú nhận của Kăply chẳng tác động đến K Brăk mảy may. Nó chỉ tay về phía cuối phòng, giọng khinh khỉnh:

- Mà hãy soi mặt mà vào chiếc gương kia kìa. Muốn giả dạng Kăply, điều trước tiên mà phải hoá trang cho giống đã.

Kăply ngoảnh nhìn theo tay chỉ của K Brăk. Tít đằng cuối phòng có một chiếc bàn vuông thấp màu nâu sẫm. Trên bàn bày dăm thứ lặt vặt: mấy cuốn sách, một hộp cắm viết, bộ ấm chén và một pho tượng nhỏ. Trước bàn, ốp chặt vào vách là một chiếc gương đồng hình bầu dục với vô số những phù điêu chạm trổ quanh đường viền.

Kăply lập tức phóng xuống khỏi giường, vọt thẳng lại chỗ chiếc bàn, không đợi K Brăk khích đến lần thứ hai.

Vừa nhác thấy mặt mình phản chiếu trong gương, Kăply thét lên một tiếng kinh hoàng và lao đảo thối lùi ra sau năm, sáu bước, nếu không gượng lại kịp nó đã ngã chống kênh ra rồi. Lúc này một xác chết dưới gầm bàn chắc cũng không thể làm Kăply sợ hãi đến vậy. Bởi vì gương mặt mà Kăply vừa trông thấy trong gương không giống chút gì với gương mặt quen thuộc của nó. Đó là gương mặt của thằng nhóc áo xanh – thằng K Brê. Cái áo nó mặc cũng không phải là cái áo thường ngày. Đó chính là cái áo của thằng K Brê. Kăply đưa mắt nhìn xuống chân, bây giờ nó mới phát giác ra cái quần mà nó đang mặc là cái quần thằng K Brê, đôi giày cũng là đôi giày của thằng K Brê nốt.

Hèn gì thằng K Tub kêu mình là anh K Brê và thằng K Brăk không chịu tin mình là Kăply. Một tia chớp chợt loé lên trong óc Kăply: Ờ, như vậy thì đang ngồi đằng kia không phải thằng K Brăk rồi! Nó đích thị là thằng Nguyên, bạn mình. Chỉ có điều nó đeo gương mặt thằng K Brăk, cũng như mình đang đeo gương mặt thằng K Brê vậy thôi.

- Thế nào hở K Brê? – Tiếng K Brăk đặc thẳng phía sau lưng – Mà có thấy mà là đứa đại ngốc

chưa. Hà hà, mày chỉ lừa tao được một lần thôi, K Brê à.

Kăply cố bắt mình xoay người lại, phải khó khăn lắm nó mới cử động được. Nó nhìn về khoái trá trên mặt bạn mình bằng ánh mắt buồn bã:

- Bây giờ thì tao tin mày là thằng Nguyên rồi.

Kăply thở dài:

- Nhưng mày cũng nên soi qua mặt mày trong gương một chút đi Nguyên.

- Tao thấy không cần! – K Brăk bây giờ là Nguyên, đáp giọng khiêu khích, và vẫn ngồi yên trên giường.

- Theo tao, mày nên bỏ chút thì giờ bước lại soi gương! – Kăply chép miệng – Rồi mày sẽ hiểu tại sao khi này tao không nhận ra mày, cũng như tại sao mày không nhận ra tao là thằng Kăply. Đột ngột, Nguyên cảm thấy mất tự tin. Trước câu nói lấp lửng của Kăply, nó lơ mơ cảm thấy một sự quái dị nào đó đang chờ đợi mình.

Nó ngần ngừ đặt chân xuống đất, rồi cứ đứng đực ra đó, ánh mắt đi qua đi lại giữa tấm gương và khuôn mặt thằng Kăply, đầy do dự.

- Đi soi gương đi! – Kăply hất hàm về phía bạn, nói như ra lệnh.

Trong một thoáng, Nguyên như mất tự chủ. Nó nặng nhọc kéo lê nó về phía cuối cái phòng, trông vất vả như con rùa kéo cái mai của mình, vừa muốn vừa không muốn thò cái đầu vào cái gương kia một chút xíu nào.

Kăply đứng yên tại chỗ, quay mình hồi hộp nhìn theo bạn. Và đúng như nó nghĩ, vừa nhìn thấy bộ mặt trắng bóc với mớ tóc xanh rì của thằng K Brăk trong gương, thằng bạn nó rống lên một âm thanh gì đó rất giống với tiếng còi xe lửa khi chui ra khỏi đường hầm. Đứng tuốt đằng xa mà nó vẫn nghe đầu nó kêu u u.

Kăply đưa hai tay lên bịt tai, cố nghĩ dấu sao đó cũng là dấu hiệu tốt lành. Đúng chóc là thằng Nguyên rồi! Thằng K Brăk thật sẽ không bị kích động quá mức khi nhìn thấy mình trong gương như vậy!

Kăply và Nguyên cùng chìa bộ mặt rầu rầu vào mắt nhau, cùng không nói tiếng nào. Bây giờ hai đứa đã ngồi chung một chỗ, mỗi đứa tựa lưng vào một thành giường đối diện, đứa này giương mắt ngó chăm chăm vào bộ mặt lạ hoắc của đứa kia.

- Tất cả những chuyện kỳ quái này là sao hở mày? – Kăply là đứa đầu tiên tìm cách đánh tan bầu không khí khắc khoải đang chạy quanh phòng. Nó hỏi Nguyên bằng giọng tin tưởng của một người bệnh hỏi ý kiến bác sĩ.

Nhưng hôm nay ngay cả Nguyên cũng không còn tin vào khả-năng-nói-gì-cũng-đúng của mình.

Nó trả lời câu hỏi của bạn bằng một câu hỏi của chính nó:

- Tại sao tự dung mày biến thành thằng K Brê, còn tao biến thành thằng K Brăk vậy hả?
- Ờ, thiệt là kỳ cục. Mà hai thằng phù thủy nhóc đó ở đâu ra vậy kìa?
- Tụi nó đem mình tới đây và biến tụi mình thành hai đứa nó để làm cái quái gì chứ?
- Bây giờ hai đứa nó trốn ở đâu há?

Kăply và Nguyên càng nói càng hăng, đến mức tụi nó không nhận ra cuộc đối thoại chỉ toàn là những câu hỏi.

Chắc chắn sẽ có ít nhất là vài chục câu hỏi nữa xối xả tuôn ra nếu như ngay lúc đó, thằng K Tub không thình lình xuất hiện.

Thằng nhóc đẩy cửa một cái rột, đâm bổ vào, bô bô bằng cái giọng rất chi là hí hửng:

- Chào anh K Brăk, chào anh K Brê. Các anh chơi trò gì hò hét vui quá vậy?

Thằng K Tub vừa hỏi vừa toét miệng ra cười. Mới gặp K Tub có hai lần nhưng Kăply có cảm giác K Tub là thằng nhóc cực kỳ yêu đời. Trông nó lúc nào cũng tươi tỉnh, vui vẻ và đặc biệt luôn luôn phấn khích.

Miệng vẫn toét, không đợi Nguyên và Kăply đáp, nó quay ra sau, tía lia:

- Có chị Êmê tới thăm mấy anh nữa nè.

Nguyên và Kăply ló mắt nhìn ra cửa, ngạc nhiên không thấy ai ngoài thằng K Tub lóc chóc.

Kăply mấp máy môi:

- Chị Êmê á?

Như thể nghe thấy lời thì thầm của Kăply, từ bên ngoài vang lên tiếng kêu lãnh lót vui mừng của một cô gái:

- Anh K Brăk! Anh K Brê!

Một cái bóng trắng trắng lao vụt vào phòng, nhanh như chớp xẹt. Nguyên và Kăply vừa thấy mắt hoa lên, cái bóng đã đứng ngay bên mép giường, hiện rõ là một cô gái trạc mười lăm, mười sáu tuổi. Cô gái mặc quần áo trắng toát, đôi mắt to và đen lay láy như hai hạt nhãn, khuôn mặt bầu bĩnh, cái mũi hơi hếch nom có duyên tẻ. Đặc biệt, tóc của cô gái không giống lá cây. Tóc của cô có màu vàng óng.

Cô gái đứng sững trước mặt Nguyên và Kăply, nhìn hai đứa bằng ánh mắt ngỡ ngàng và có vẻ gì đó giống như là tha thiết. Kăply dán mắt vào gương mặt xinh đẹp của cô gái, nói như mê sảng:

- Êmê á?

Nó quên mất nó đã hỏi một câu giống như vậy cách đây chưa đầy một phút.

- Chào anh K Brê! – Êmê mỉm cười với Kăply nhưng mắt lại rưng rưng, như thể nó đang vừa

cười vừa khóc - Nghe K Tub nói anh và anh K Brăk đã tỉnh, em mừng quá! Thiệt là may, em cứ nghĩ hai anh không thể nào sống sót sau khi trúng phải lời nguyền Tan xác của Buriăk chứ.

Kăply cảm giác có một màn sương đang phủ xuống đầu nó.

- Buriăk á? – Nó lăm bắm một cách máy móc.

- Chính là Buriăk, sứ giả thứ năm của trùm Bastu. Cậu K'Tul đã khẳng định như thế.

- Nhưng ba em đâu có tận mắt nhìn thấy Buriăk! – K Tub thành linh lên tiếng.

- Lúc đó ba tới trễ một chút, nhưng ba vẫn nhận ra kẻ ra tay độc ác đó là Buriăk, K Tub à.

Người đàn ông ốm lổng khổng vừa nói vừa bước vào phòng. Hóa ra ông ta tên K'Tul, là ba của thằng K Tub! Nguyên nhủ bụng, lo lắng không biết số phận của nó và Kăply sắp tới sẽ rẽ theo hướng nào.

Ông K'Tul bước tới bên giường, nhìn K Tub bằng ánh mắt nghiêm khắc:

- Ba đã bảo đợi đến chiều hãy vào thăm, sao giờ này con đã ở đây?

Thằng K Tub dường như chẳng ngán gì lời quở trách của ba nó. Nó cười tươi rói:

- Tại chị Êmê nôn nao muốn gặp anh K Brăk và anh K Brêt, ba à.

Êmê ngước lên nhìn ông K'Tul, không buồn chùi nước mắt:

- Sao cậu biết là Buriăk ra tay hớ cậu?

Ông K'Tul nhún vai, đôi mắt lấp lánh trông thật dữ tợn:

- Đơn giản thôi, Êmê à. Xét về trình độ, chỉ sứ giả mới đủ khả năng hãm hại được K Brăk và K Brêt. Và trong các sứ giả dưới quyền Bastu, Buriăk là kẻ thích sử dụng lời nguyền Tan xác nhất.

- Nhưng tôi không phải là K Brêt! – Như không chịu đựng nổi sự căng thẳng, Kăply bắt thần hét lên – Tôi là Kăply sống ở làng Ke và chẳng bị lời nguyền Tan xác nào đánh trúng cả!

Kăply trông rất giống lên cơn điên. Nó hét sùi cả bọt mép và đột ngột đến mức Nguyên không biết làm sao chặn họng thằng bạn mình lại. Mặt tái ngắt, Nguyên lảo liên nhìn hết người này đến người khác, phấp phồng chờ một biến cố khủng khiếp.

K Tub phản ứng trước tiên. Nó ôm vai Kăply, lắc như lắc một chai rượu:

- Anh K Brêt, anh nói nhảm gì thế hả? Tỉnh lại đi, anh K Brêt!

- Tỉnh cái con khỉ! – Kăply phát khùng – Tao không phải là anh K Brêt của mày đâu, K Tub!

- Buông anh K Brêt ra đi con! – Ông K'Tul thở một hơi dài sườn sượt – Ai trúng phải lời nguyền Tan xác, nếu không chết cũng hoá thành lú lẫn như thế thôi.

- Không thể như thế được! Không thể được! – Thằng K Tub nhảy tưng tưng – Ba phải tìm cách phục hồi trí nhớ cho anh K Brăk và anh K Brêt! Ba phải cố lên nghe ba!

Trong đáy mắt ông K'Tul ánh lên vẻ đau khổ:

- Chắc chắn ba sẽ cố, K'Tul à.

Vẻ mặt của ông K'Tul khiến Êmê cảm thấy trái tim mình như bị ai bóp nghẹt. Nó đau đau nhìn cậu nó:

- Có thật là phục hồi được không hở cậu?

- Được.

Trầm ngâm một hồi, ông K'Tul đáp bằng cái giọng rừ rừ không giống chút gì với cái giọng rồn rảng tự nhiên của ông, gây cảm giác như chính ông cũng không tin vào sự xác nhận của mình lắm.

Êmê nhận ra ngay sự khác lạ đó. Nó cần môi muốn bật máu:

- Nhưng chắc là không đơn giản hở cậu?

- Ở cực kỳ khó khăn, cực kỳ phức tạp! – Ông K'Tul buồn bã thú nhận – Phải lấy cho được hai quả táo vàng ở núi Lưng Chùng nghiền thành bột, bỏ vào vạc nấu với gan rồng và cá kiếm trong một trăm ngày mới tạo ra thuốc phục hồi trí nhớ được. Trong khi ở chỗ ra chỉ có mỗi món mật cá kiếm.

Phương thuốc ông K'Tul đưa ra khiến Êmê lẫn K Tub chết điếng. Gan rồng là báu vật trong thiên hạ, nhưng dù sao cũng có thể tìm được. Còn những quả táo vàng thì thiết tình tại nó không dám mơ tới. Vì tại nó đều biết so với đường lên núi Lưng Chùng thì đường lên trời còn dễ hơn gấp ngàn lần.

K Tub lại ôm lấy vai Kăply, lần này nó không lắc lắc nữa mà ôm cứng lấy, nước mắt nhỏ tong tong:

- Như vậy là khó cho anh rồi, anh K Brêr ơi!

Khuôn mặt tươi cười của thằng K Tub không hợp chút xíu nào với chuyện khóc lóc nên khi nó ngoác miệng bù lu bù loa trông nó rất kỳ cục. Bị những giọt nước mắt của K Tub rơi tí tách trên cổ, Kăply thấy nhồn nhột như có ai cù nhưng nó cố để không bật cười. Nó biết nó không phải là thằng K Brêr. Nó chẳng mất trí nhớ gì ráo, vì vậy nó chẳng cần cóc gì đến mật cá kiếm, gan rồng hay những quả táo quái quỷ gì đó. Nghĩ đến chuyện những người đứng trước mặt nó đều bị thằng K Brăk và thằng K Brêr lừa đến mếu xệch miệng, Kăply thấy ngứa ngáy quá. Đã mấy lần nó tính nói huých toẹt ra toàn bộ sự thật về chuyện tráo người này, nhưng rồi nghĩ lại, nó thấy thiệt là vô ích khi làm cái chuyện vớ vẩn đó. Nó và Nguyên có nói ra chắc chẳng ai tin. Mọi người sẽ cho là tại nó bị lú lẫn dưới tác động của lời nguyền Tan xác.

Cuối cùng, Kăply đành chọn cách ngồi im ru bà rù, bụng vừa tức cười vừa thấy tội tội. Tình cảm của thằng K Tub dành cho K Brêr không hiểu sao khiến lòng Kăply cảm thấy nao nao.

Trong khi K Tub ôm cứng lấy Kăply thì Êmê lao về phía Nguyên.

Nó cầm lấy tay Nguyên, lắc qua lắc lại:

- Anh K Brăk, anh nhận ra em không?

Nguyên gật đầu:

- Em là Êmê.

Như có ai vừa thắp một ngọn nến dưới da Êmê, mặt nó sáng bừng lên:

- Hay quá.

Êmê nheo nheo đôi mắt đẹp, âu yếm hỏi tiếp:

- Thế anh có nhớ anh hứa cuối tuần này anh sẽ dẫn em đi chơi ở đâu không?

Khác với Kăply, ngay từ khi sự rối rắm lộn xộn bắt đầu, Nguyên đã quyết định nhập vai thằng K Brăk để dò xét chung quanh và tìm cách thoát thân. Nhưng Êmê mới hỏi câu thứ hai, nó đã gặp gay go.

- Ờ, ờ, cuối tuần này hả?

Nguyên bối rối đáp, nó đưa tay dứt một cọng tóc trên đầu:

- Đi chơi hả? Ở đâu kia?

Êmê lắc tay Nguyên mạnh hơn, như cố đánh thức ký ức của Nguyên:

- Anh cố nhớ lại đi! Anh định dẫn em tới nhà thầy gì đó?

- À, thầy Râu Bạc.

Nguyên buột miệng theo quán tính. Vừa thốt xong, nó giận điên người khi nhận ngay ra sự nói năng bá láp của mình.

Cặp mắt của Êmê lại rung rung:

- Anh quên sạch hết thật rồi sao anh K Brăk! Tội nghiệp anh quá!

Như không kèm được xúc động, Êmê đưa bàn tay Nguyên lên môi.

- Đứng!

Tiếng ông K'Tul hét giật như sấm nổ, muốn xé nát màng tang của mọi người. Nhưng đã không còn kịp nữa: Êmê đã hôn lên tay Nguyên.

Kăply giật mình dòm sang, đứng trông khi thấy Nguyên đang từ từ co rút lại. Thân hình bạn nó càng lúc càng bé lại, thoáng mắt chỉ còn bằng đứa bé sơ sinh.

- Trời đất! Sao vậy nè?

Êmê hét lên và buông tay Nguyên nhảy lùi ra sau.

Cũng như Kăply, K Tub đứng há hốc miệng, không thốt được một lời, đôi tay quàng trên vai Kăply đột ngột cứng như gỗ.

Trong phòng lúc này có tất cả là năm người, nhưng đã có tới bốn người trơ như tượng. Chỉ còn mỗi ông K'Tul là còn tỉnh táo.

Ông lắc mình một cái, đã đứng ngay cạnh chiếc giường. Trông ông lúc này nhanh như một con báo, chẳng còn vẻ gì lèo khoè, chậm chạp.

Ông giơ tay lên, nhưng không hướng về phía Nguyên. Bàn tay chĩa thẳng vào Kăply và K Tub, ông quát lên bằng một thứ giọng khàn khàn như phát ra từ lỗ mũi:

- Tách ra!

K Tub đang ôm cứng lấy Kăply, tự nhiên thấy mình đứng tuốt luốt ngoài cửa phòng.

- Ba... K Tub ngơ ngác kêu lên.

- Cần thận vẫn hơn, K Tub à! – Ông K'Tul thở phào – Con ôm chặt như thế, nếu chẳng may môi con chạm vào người anh K Brê, anh K Brê sẽ teo tóp như anh K Brăk ngay tức khắc cho coi.

- Nhưng tại sao lại thế hở cậu? – Êmê thét lên đau đớn – Tại sao anh K Brăk và anh K Brê lại nhiễm chứng hoại sinh của thế giới thứ ba?

- Đây không phải là chứng hoại sinh! – Ông K'Tul điềm tĩnh đáp, mắt vẫn dán chặt vào Nguyên lúc này đang ngo ngoe trong bộ đồ đã trở nên quá thùng thình so với thân hình tí hon của nó.

- K Brăk và K Brê đã bị lờn nguyên Tan xác của Buriăk đốt cháy hết năng lượng đó thôi. Cả hai không thể chịu đựng nổi một cái hôn của bất cứ ai trong chúng ta.

Nói xong, ông cúi xuống thận trọng ẵm Nguyên lên. Trông ông rất lúng túng, có lẽ đã lâu lắm, từ khi thằng K Tub khôn lớn đến nay, ông chưa từng ẵm một em bé bao giờ.

- Cậu ẵm anh K Brăk đi đâu thế? – Êmê sụt sịt hỏi, mặt méo đi vì lo lắng.

- Cháu yên tâm! Cậu sẽ có cách phục hồi lại năng lượng cho K Brăk và K Brê.

Quay qua Kăply, ông K'Tul gọn lỏn:

- Con đi theo ta!

Nói xong ông xốc Nguyên như xốc một bao bột trên tay và xoay mình tiến ra cửa. Kăply lếch thếch lê bước theo sau như người mộng du.

Êmê cạnh giường, K Tub cạnh cửa, cả hai đứa đứng chôn chân, hồi hộp căng mắt nhìn. Tụi nó muốn đi theo đến chết được, nhưng tụi nó cũng biết rằng nếu không được phép, không ai trên thế giới này được đặt chân vào bí thất của pháp sư K'Tul.

CHƯƠNG 5:

CON SỐ KỶ LẠ VÀ PHO TƯỢNG BÍ ẨN

Cũng như lần trước, Nguyên và Kăply tỉnh dậy trên chính chiếc giường lót nệm lông chim. Khác một điều là lần này hai đứa nó nằm chung một giường.

Vừa mở mắt ra, tụi nó đã nhìn thấy gương mặt căng thẳng của Êmê và K Tub sát rạt bên cạnh. Hai đứa này đứng ngay mép giường và đang giương cặp mắt lo âu lên nhìn tụi nó.

Nguyên và Kăply vừa chớp chớp mắt, K Tub đã nhảy tung lên như pháo thăng thiên, miệng reo ầm:

- Tỉnh rồi! Tỉnh rồi!

Êmê luồn tay dưới đầu Nguyên, mừng rỡ:

- Em đỡ anh ngồi dậy nhé.

- Khỏi! Khỏi! Anh tự ngồi dậy được mà!

Nguyên quỳnh quít nói và hoảng hốt nhích người ra xa, rõ ràng là nó chưa quên cái hôn trêu mếu của Êmê mới đây.

- Đừng sợ! – Êmê cười nói – Cậu K'Tul nói anh và anh K Brêt đã được phục hồi năng lượng rồi mà, phải vậy không K Tub?

Êmê quay sang K Tub, thấy thẳng nhóc dường như không để tai vào câu hỏi của mình. Đang nhảy tung tung, K Tub bỗng đứng trơ, mặt ngẩn ra nhìn chằm chằm về chỗ Nguyên, chính xác là nhìn xuống chỗ Nguyên vừa nằm.

Thái độ lạ lùng của K Tub khiến Êmê ngạc nhiên nhưng ngay tức khắc nó nhìn rõ điều gì đã làm K Tub sao nhãng đầu óc. Trên tấm nệm lông chim, ngay chỗ Nguyên vừa rời khỏi, không biết tự bao giờ xuất hiện con số 28 sáng lóng lánh như lân tinh, chẳng rõ viết bằng thứ mực gì.

- Ôi con số gì thế? – Êmê sửng sốt kêu lên.

Bây giờ Nguyên và Kăply cũng đã nhìn thấy con số kỳ lạ đó.

- Ờ, - Nguyên lẩm bẩm – ai đánh số trên giường chi vậy kia?

- 28 nghĩa là sao há? – Kăply thắc mắc.

K Tub chồm người sát tới, nó đã cử động được, miệng lầu lầu:

- Để em chùi thử coi!

Nhưng tha hồ cho K Tub kỳ cọ, con số 28 vẫn không hề mờ đi chút xíu nào.

- Để chị!

Êmê nói, quá sốt ruột trước sự cố gắng vô vọng của K Tub. Môi mím chặt, những lọn tóc vàng lúc lắc treo trên vai và gương mặt trắng mỗi lúc mỗi đỏ ửng vì cố sức, Êmê như chúi hẳn người xuống tấm nệm. Nhưng ngay cả Êmê cũng không thể làm con số kỳ lạ đó biến mất được.

Cuối cùng, nó bước lui một bước, nói như ra lệnh:

- Anh K Brăk và anh K Brêt xuống khỏi giường đi!

Đợi Nguyên và Kăply leo xuống đất và chạy tuốt ra ngoài xa, Êmê vươn thẳng người, giơ tay phải ra phía trước, mặt mày nghiêm trọng như sắp đánh nhau với một con rồng chứ không phải đang chuẩn bị xoá một con số, trầm giọng hô:

- Mất tấm mất tích.

Con số lại sáng lên thêm chút nữa, đầy chế nhạo. Rõ ràng nó không chịu mất tấm mất tích mà còn muốn giễu cợt Êmê.

- Mặc kệ nó đi! Chị không xoá được đâu! – K Tub nói – Con số này đã bị phù phép rồi.

Êmê đưa tay lau mồ hôi trán, thở đánh thượt:

- Nhưng ai đã phù phép nó? Ai đã viết ra con số này? Và viết ra để làm gì?

Êmê làm một tràng khiến K Tub nhăn mặt:

- Làm sao em biết được. Có thể là ba em.

Cặp mắt Êmê tròn xoe:

- Cậu K'Tul ư?

- Em nghĩ thế! – K Tub bối rối sục tay vào mớ tóc xanh lá cây – Viết ra một con số mà ngay cả chị cũng không xoá nổi chỉ có thể là ba em thôi.

- Không phải ba!

Từ ngoài cửa, giọng ông K'Tul vang lên. Ông bước vào phòng, cao lêu nghêu, chân vẫn kéo lê đôi guốc gỗ kỳ dị.

Ông quay đầu một vòng, ánh mắt lấp loáng một cách nguy hiểm. Rồi giống như Êmê trước đó, ông tiến đến trước chiếc giường nệm lông chim, giơ tay cao bên trên con số 28, khẽ mấp máy môi:

- Mất tấm mất tích.

Giọng ông nghe như vỗ về, tất nhiên là nhẹ nhàng hơn Êmê rất nhiều. Tám con mắt của bọn trẻ bám cứng xuống tấm nệm và bốn đôi môi cùng thở phào khi thấy dưới cái giọng êm như ru của ông, những con số mờ dần, mờ dần rồi biến mất.

- Ai đã viết những con số này hử ba?

Ông K'Tul rùn vai(Kăply có cảm giác như ông đang cố nhét cái đầu vào giữa đôi vai gầy lúc nào cũng nhô cao của ông):

- Ba không rõ. Có thể là di Êmô.

- Mẹ con á? – Êmê ngạc nhiên. Rồi nó lắc đầu quầy quây – Không phải đâu. Mẹ con lúc này đang ở chỗ giáo chủ Ama Êban mà.

- Như vậy là có ai đó đùa chơi.

Ông K'Tul thờ ơ nói, vẻ không muốn quan tâm đến ba cái chuyện nghịch ngợm đó làm chi cho mệt. Ông quay sang chỗ Nguyên và Kăply đứng, hắng giọng hỏi, ý rằng đây mới thiệt là chuyện nghiêm túc:

- Hai con thấy khoẻ chưa?

- Dạ khoẻ rồi ạ. – Nguyên và Kăply đồng thanh đáp.

Ông nheo nheo mắt:

- Năng lượng của các con đã được phục hồi, nhưng khả năng vận dụng pháp thuật xem như mất gần hết. Dù sao sau khi lãnh đủ lời nguyền Tan xác của Buriăk mà chỉ bị mất trí nhớ và khả năng điều khiển phù chú là may lắm rồi.

Mình và Nguyên có biết pháp thuật hồi nào đâu mà mất với chẳng mất! Kăply tức cười quá nhưng ngoài mặt nó vẫn làm bộ rầu rầu. Nó biết trong hoàn cảnh hiện nay, tụi nó chẳng có cách nào khác là giương mắt ếch ra xem những diễn biến càng lúc càng kỳ quặc và ráng ấn nhẫn chờ dịp thoát thân.

Làm như biết Kăply đang nghĩ ngợi lung tung trong đầu, ông K'Tul đưa tay ngoắt nó:

- K Brê, lại đây!

Kăply rụt rè bước lại, bụng hồi hộp không biết ông K'Tul muốn gì ở nó.

- Đưa tay phải ra trước mặt! – Ông K'Tul ra lệnh.

Kăply đưa tay phải ra trước mặt. Suýt chút nữa nó đã phì cười, vì nó thấy sao mà nó giống ông K'Tul và con nhỏ Êmê hết sức vậy không biết.

Kăply nghe giọng ông K'Tul vang lên đều đều bên tai:

- Con nhìn xuống tấm nệm coi! – Con có thấy một cọng lông chim sút ra không?

- Thấy ạ.

- Con để tay ngay bên trên cọng lông chim, nhìn chăm chăm vào nó, đầu óc hết sức tập trung và nói “bay lên”. Rồi, làm đi!

Kăply cố làm theo lời dặn dò của ông K'tul. Nó duỗi thẳng tay bên trên tấm nệm, dán mắt vào chiếc lông chim và rì rầm:

- Bay lên!

(Hết tập 1)

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>